

ROBERT GALBRAITH

NEKLIDNÁ KREV

PÁTÝ PŘÍPAD CORMORANA STRIKA A ROBIN ELLACOTTOVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Neklidná krev

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Robert Galbraith

Neklidná krev – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROBERT GALBRAITH

NEKLIDNÁ KREV

Z angličtiny přeložil Ladislav Šenkyřík

≡ KNIHA ZLIN

Veškeré ilustrace jsou dílem autora. Vzhledem k jejich povaze se v knize objevují v původní podobě.

TROUBLED BLOOD

First published in Great Britain in 2020 by Sphere.

Copyright © J. K. Rowling, 2020

Translation © Ladislav Šenkyřík, 2022

Osobnostní práva byla uplatněna.

S výjimkou osob veřejně známých jsou všechny postavy a události v této knize smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími či mrtvými, je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být kopírována, uchovávána ve vyhledávacím systému ani přenášena v jakékoli formě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele ani být dávana do oběhu v jakékoli jiné vazbě či obalu, než v jakých byla publikována, a bez totožné podmínky (zahrnující tuto podmínku) uvalené na následného kupce.

ISBN tištěné verze 978-80-7662-326-2

ISBN e-knihy 978-80-7662-343-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-344-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-342-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Barbaře Murrayové,
sociální pracovníci, lektorce kurzů pro dospělé,
učitelce, manželce, matce, babičce,
ďábelské hráčce bridže
a
nejlepší tchyni na světě

*Hledali ji a všude se ptali,
kde by mohla být, zda někdo neví,
leč osud nepřál, nic nezjistili.
Trápila se a neštěstí vzalo
jí též druhá, jenž jí byl tak milý,
to předlouhé je vyprávění...*

Edmund Spenser: *Královna víl*

*Protože kdyby tomu tak nebylo, něco by se ztrácelo
nikam, což je matematicky absurdní.*

Aleister Crowley: *Knihy Thothova*

DÍL PRVNÍ

Pak léto přišlo, plné života...

Edmund Spenser: *Královna vil*

1

*A musím říct, že právě Artegall
byl skutečně spravedlnosti pán...*

Edmund Spenser: *Královna víl*

„Ty jsi zkrátka Cornwallan tělem i duší,“ prohlásil Dave Polworth podrážděně. „Strike‘ pro tebe ani není patřičný jméno. Správně by ses měl jmenovat Nancarrow. Snad mi tady nechceš vykládat, že se považuješ za Angličana, že ne?“

V hospodě Victory bylo za teplého srpnového večera tak natřískáno, že zákazníci posedávali a postávali i na širokých kamenných schodech, které vedly dolů k zálivu. Polworth se Strikem seděli u stolu v rohu, přišli na pár pint, aby oslavili Polworthovy devětatřicáté narozeniny. Cornwallský nacionalismus rozebírali už dvacet minut, a Strikovi to připadalo mnohem déle.

„Copak bych o sobě tvrdil, že jsem Angličan?“ přemítal Strike nahlas. „To ne, spíš bych se označil za Brita.“

„Jdi do prdele,“ odsekl Polworth a se svou prchlivou povahou se dostával do ráže. „To bys neudělal. Prostě se mě jenom snažíš vytočit.“

Dva kamarádi představovali fyzické protiklady. Polworth byl malý a štíhlý jako žokej, ošlehaný větrem a předčasně vrásčitý, pod řídnoucími vlasy mu na temeni prosvítala opálená kůže. Tričko měl zmuchlané, jako by je sebral ze země nebo z koše na prádlo, a džíny roztrhané. Na levém předloktí měl vytetovaný černobílý kříž svatého Pirana; na pravém se táhla hluboká jizva, památka na setkání se žralokem.

Jeho kamarád Strike připomínal boxera z formy, což vlastně odpovídalo. Byl to mohutný chlap vysoký dobře přes sto osmdesát centimetrů, s trochu křivým nosem a hustými, tmavými kudrnatými vlasy. Žádné tetování neměl a navzdory stálému náznaku hustého plnovousu z něho v zásadě vyzařovala uhlazená spořádanost naznačující profesi bývalého policisty či vojáka.

„Tady ses narodil,“ nepolevoval Polworth. „Takže jsi Cornwallan.“

„Problém je, že podle tohoto kritéria jsi ty z Birminghamu.“

„Jdi do prdele!“ vyjekl znovu Polworth, už doopravdy rozpalený. „Já tady žiju od svých dvou měsíců a moje máma byla Trevelyanová. To je prostě identita, to musíš cítit tady,“ a Polworth si poklepal na hrudník nad srdcem. „Mámina rodina má v Cornwallu staletý kořeny...“

„No jo, krev a půda mě osobně nikdy...“

„Slyšels o tom posledním průzkumu?“ skočil mu do řeči Polworth. „„Jaký je váš etnický původ?“ ptali se a polovina – *polovina* – lidí zaškrtnla ‚cornwallský‘, ne ‚anglický‘. Obrovský nárůst.“

„To je skvělý,“ řekl Strike. „Co bude dál? Políčka k zaškrtnutí pro Dumnony a Římany?“

„Jestli hodláš pokračovat tímhle nasíracím, povýšeným tónem,“ zareagoval Polworth, „uvidíš, kam tě to přivede. Už jsi v tom Londýně zatraceně dlouho, kamaráde... Na tom, že je člověk hrdej na místo, odkud pochází, není nic špatného. Není nic špatného na tom, když chtějí obce a komunity trochu nezávislosti na Westminsteru. Skotové nám už za rok ukážou cestu. Však uvidíš. Když získají nezávislost oni, bude to rozbuška. Keltský národ se pozvedne v celý zemi.“

Dáš si ještě jedno?“ dodal a ukázal na Strikovu prázdnou sklenici.

Strike vyrazil do hospody, protože si chtěl ulevit od napětí a obav, ne aby poslouchal kázání o cornwallské politice. Zdálo se, že Polworthova oddanost nacionalistické straně Synové Cornwallu, do níž vstoupil v šestnácti letech, se v něm za ten přibližně rok, co se neviděli, usadila ještě hlouběji. Dave obvykle uměl Strika rozesmát jako málokdo, ale ohledně cornwallské nezávislosti se s ním žertovat nedalo. Přitom to bylo téma, které Strika zají-

malo asi jako zařizování bytu nebo vláčky. Chvilí zvažoval, jestli se nevymluví, že už se musí vrátit domů k tetě, ale ta vyhlídka ho skličovala snad ještě víc než invektivy jeho starého kamaráda vůči obchodům, které odmítají označovat zboží cornwallského původu křížem svatého Pirana.

„Mockrát díky,“ odpověděl a podal Daveovi prázdnou sklenici. Polworth zamířil k baru a kýval na pozdrav nalevo napravo spouště svých známých.

Strike zůstal u stolu sám a očima nepřítomně bloudil hospodou, kterou odjakživa považoval za svůj lokál. Během let se změnila, ale pořád v ní poznával místo, kde se během dospívání scházel se svými cornwallskými kamarády. Měl zvláštní dvojaký dojem, že se nachází přesně na tom místě, kam patří a kam zároveň nikdy nepatřil, pocit stejně intenzivní důvěrnosti i odloučenosti.

Jak tak pohledem bezcílně bloumal od prkenné podlahy po grafiky s námořní tematikou na stěnách, najednou zjistil, že se dívá přímo do velkých neklidných očí ženy, která postávala u baru s kamarádkou. Měla protáhlý bledý obličej a tmavými vlasy po ramena jí prokvétalo stříbro. Nepoznával ji, ale uvědomoval si, že někteří z místních si ho během poslední hodiny bezostyšně prohlíželi nebo se jinak snažili zaujmout jeho pozornost. Strike odvrátil pohled, vytáhl si mobil a předstíral, že píše zprávu.

Kdyby svým známým být sebemenším gestem dodal odvalu, získali by záminku k hovoru, protože v St Mawes podle všeho všichni věděli, že jeho tetě Joan před deseti dny diagnostikovali rakovinu vaječnicků v pokročilém stadiu a že on společně se svou nevlastní sestrou Lucy a jejími třemi syny přispěchali k Joan a Tedovi domů, aby jim nabídli veškerou pomoc, kterou by mohli potřebovat. Už týden teď odpovídal na otázky, přijímal projevy úcty a zdvořile odmítal nabídky pomoci pokaždé, když se odvažil vyjít z domu. Unavovalo ho hledat stále nové způsoby, jak sdělit: „Ano, vypadá to na terminální fázi a ano, je to pro nás všechny úplně na hovno.“

Polworth si klestil cestu zpátky ke stolu a v rukou nesl dvě čerstvě natočené piny.

„Tady to máš, Diddy,“ řekl a znovu zaujal místo na své barové stoličce.

Ta dávná ironická přezdívka nenarážela na Strikovu mohutnost, jak si většina lidí myslela, ale byla odvozená od slova „diddikaj“, cornwalského výrazu pro cikána. Její vyřčení Strika obměkčilo, neboť si připomněl, proč je přátelství s Polworthem nejtrvalejším vztahem v jeho životě.

Před pětaticeti lety nastoupil Strike s půlročním zpožděním do základní školy v St Mawes. Na svůj věk byl nezvykle velký a měl přízvuk, který se nápadně lišil od místního nářečí s ostře vyslovovaným „r“. I když se v Cornwallu narodil, jeho matka ho odtud potají unesla, hned jak se po porodu dala trochu dohromady, a vrátila se s ním do Londýna, k životu, který milovala. Pendlovali z bytu do squatů a na večírky. Čtyři roky po Strikově narození se vrátila se synem a s novorozenou Lucy do St Mawes, jen aby se v časných ranních hodinách opět vypořídala a Strika s jeho nevlastní sestrou tady zanechala.

Co přesně Leda psala v těch vzkazech zanechaných na kuchyňském stole, se Strike nikdy nedozvěděl. Nejspíš už delší dobu řešila nějaké potíže s domácím nebo s přítelem, možná se zrovna konal hudební festival, jehož se obzvláště toužila zúčastnit: se dvěma dětmi na krku bylo obtížné žít přesně tak, jak by se jí líbilo. Ať už byl důvod její prodlužující se nepřítomnosti jakýkoli, Ledina švagrová Joan, která byla stejně konvenční a spořádaná, jako byla Leda vrtošivá a chaotická, nakoupila Strikovi školní uniformu a zapsala ho do místní školy.

Když ho přivedli do třídy, ostatní čtyřapůlleté děti jen civěly. Některé se zahihňaly, když učitelka vyslovila jeho křestní jméno Cormoran. Všechny tyto školní záležitosti mu dělaly starosti, protože dobře věděl, že mu jeho maminka slíbila poskytovat „domácí vzdělávání“. Pokusil se strýčku Tedovi říct, že si nemyslí, že by maminka chtěla, aby do školy nastoupil, ale Ted, který obvykle míval obrovské pochopení, prohlásil, že tam rozhodně musí, takže byl najednou tady, mezi samými cizími dětmi s legračním přízvukem. Strike, který nikdy nijak zvlášť neplakal, se posadil do starobylé lavice s roletou a v krku přitom cítil obrovský knedlík.

Proč se s novým klukem rozhodl spřátelit prává třídní kápo Dave Polworth, nikdo nikdy uspokojivě nevysvětlil, dokonce ani Strikovi. Nemohlo to být ze strachu ze Strikova vzrůstu, protože dva nejlepší Daveovi kamarádi

byli statní rybářští synci a Dave už tak jako tak nechvalně proslul coby rváč, jehož surovost byla nepřímou úměrnou jeho výšce. Na konci prvního školního dne se z Polwortha stal Strikův kamarád i zastánce, který si vzal na starost vštípit všem svým spolužákům, že si Strike zaslouží jejich úctu: narodil se v Cornwallu, je to synovec Teda Nancarrowa z místní záchranné služby, neví, kde je jeho maminka, a není jeho chyba, že tak legračně mluví.

Jakkoli byla jeho teta nemocná, třebaže se těšila z celotýdenní synovcovy návštěvy a přestože zítra ráno odjížděl, Joan ho ten večer doslova vystrčila z domu, aby šel oslavit narozeniny „malého Davea“. Starým vazbám přikládala nesmírnou váhu a těšilo ji, že i po všech těch letech se Strike s Davem Polworthem pořád kamarádí. Joan pokládala jejich přátelství za důkaz, že bylo správné poslat ho navzdory nepochopitelnému přání jeho matky do školy a také že Cornwall je skutečným Strikovým domovem bez ohledu na to, kolik toho od těch dob procestoval, a navzdory skutečnosti, že teď bydlí v Londýně.

Polworth dlouze upil ze své čtvrté pinty, krátce se ohlédl přes rameno na tmavovlásku a její blond kamarádku, které Strika nepřestávaly sledovat, a prohlásil:

„Podělaný přivandrovalci.“

„A jak by ten tvůj ráj na zemi bez turistů asi vypadal?“ nadhodil Strike.

„Buď v klidu,“ odpověděl pohotově Polworth. „Máme tuny místních návštěvníků a spoustu podniků, kde se lidi jenom točí.“

Polworth nedávno podal výpověď z manažerského místa v jedné strojírenské firmě v Bristolu a přijal práci hlavního zahradníka v rozlehlém veřejném parku, který se nacházel kousek cesty podél pobřeží. Jako kvalifikovaný potápěč, vynikající surfař a pravidelný účastník triatlonových závodů Železný muž býval houževnatý a od dětství neposedný a nezkontroloval ho ani čas, ani kancelářská práce.

„Takže nelituješ?“ zeptal se Strike.

„Ani za mák,“ prohlásil Polworth vášnivě. „Už jsem si potřeboval ušpiřit ruce. Potřeboval jsem zase na vzduch. Příští rok mi bude čtyřicet. Teď, nebo nikdy.“

Polworth se o nové zaměstnání ucházel, aniž své ženě řekl, co má za lubem. Jakmile mu místo nabídli, opustil dosavadní práci, a když přišel domů, změnu rodině oznámil už jako hotovou věc.

„Penny se s tím smířila, ne?“ zeptal se Strike.

„Pořád mi jednou týdně říká, že se chce rozvést,“ odpověděl Polworth lhostejným tónem. „Ale bylo lepší předložit jí to jako realitu než se o to pět let hádat. Všechno dopadlo báječně. Děti si novou školu zamilovaly a společnost, kde Penny pracuje, jí vyšla vstříc a umožnila jí přesunout se do kanceláře ve velkoměstě,“ čímž měl Polworth na mysli Truro, nikoli Londýn. „Je šťastná. Jenom si to nechce přiznat.“

V duchu Strike o pravdivosti tohoto tvrzení pochyboval. Ignorování nepohodlných skutečností šlo u Polwortha obvykle ruku v ruce s jeho vášní pro riziko a milostné romány. Strike měl nicméně dost vlastních problémů, než aby se staral ještě o ty Polworthovy, a tak pozvedl čerstvě natočenou pintu a v naději, že udrží Polworthovy myšlenky dál od politiky, pronesl přípitek:

„Tak všechno nejlepší, kamaráde.“

„Na zdraví,“ opětoval Polworth gesto. „Takže jak to vidíš s Arsenalem? Dostanou se do Evropy?“

Strike pokrčil rameny, protože se bál, že když začnou rozebírat šance jeho londýnského fotbalového klubu zajistit si místo v Lize mistrů, vrátí se obloukem k tématu jeho nedostatečné cornwallské loajality.

„A co milostnej život?“ zeptal se Polworth ve snaze přehodit výhybku.

„Nula,“ odpověděl Strike.

Polworth se zašklebil.

„Joanie prorokuje, že skončíš s tou svou firemní partnerkou. S tou Robin.“

„Skutečně to říkáš?“ ozval se Strike.

„Povídala mi o tom, když jsem u nich byl předminulej víkend. Opravoval jsem jim satelit.“

„Vůbec se mi o tom nezmínili,“ řekl Strike a opět k Polworthovi pozvedl pintu na přípitek. „To je od tebe hezký, kámo. Na zdraví.“

Pokud doufal, že tím svého kamaráda odvede od tématu, nepovedlo se mu to.

„Oba. Ona i Ted,“ pokračoval Polworth. „Oba si myslí, že je to Robin.“ A když na to Strike nic neřekl, tlačil dál: „Takže mezi váma nic není?“

„Ne,“ odpověděl Strike.

„Jak je to možný?“ podivil se Polworth a zase se zamračil. Podobně jako v případě cornwallské nezávislosti Strike očividně odmítal přijmout zřejmý a žádoucí závěr. „Je to fešanda. Viděl jsem ji v novinách. I když s Milady Šílenou asi soupeřit nemůže,“ připustil Polworth. Byla to přezdívka, kterou už kdysi dávno přisoudil Strikově bývalé snoubence. „Ale na druhou stranu asi není totální magor, že ne, Diddy?“

Strike se zasmál.

„Lucy se líbí,“ pokračoval Polworth. „Říká, že by vám to spolu slušelo.“

„Kdy jste s Lucy rozebírali můj milostnej život?“ otázal se Strike už ne tak smířlivě.

„Asi před měsícem,“ odpověděl Polworth. „Přijela na víkend s klukama a všichni k nám přišli na grilovačku.“

Strike se napil a nic na to neřekl.

„Tvrдила, že spolu prý vycházíte,“ pokračoval Polworth a bedlivě Strika pozoroval.

„Jo, vycházíme,“ potvrdil Strike.

Polworth čekal s pozdviženým obočím a vypadal nedočkavě.

„Všechno by se podělalo,“ namítl Strike. „Nebudu riskovat budoucnost agentury.“

„Správně,“ přisvědčil Polworth. „Ale pokušení to je, co?“

Na okamžik se odmlčeli. Strike si dával záležet, aby se nedíval směrem k tmavovlásce a její společnosti. Byl si jistý, že mluví o něm.

„Možná někdy byly chvíle,“ připustil, „kdy mě to napadlo. Jenže ona si právě prochází dost ošklivým rozvodem, už tak spolu trávíme půlku našich životů a mně se líbí mít ji jako partnerku ve firmě.“

Bral v úvahu jejich dlouholeté přátelství, skutečnost, že už se pohádali o politice a že to byly Polworthovy narozeniny, takže se při tomhle

výslechu snažil nedávat najevo žádnou roztrpčenost. Připadalo mu, že každý ženatý člověk, kterého znal, se zoufale snaží dotlačit druhé do manželství, bez ohledu na to, jak ubohou reklamou pro takový svazek sám představuje. Například Polworthovi jako by se nacházeli v neustálém stavu vzájemné nevraživosti. Strike slyšel Penny častěji o svém manželovi mluvit jako o „tom mém debilovi“ než jako o Daveovi a Polworth nejeden večer bavil kamarády podrobným líčením způsobů, jakými se mu daří dosáhnout svých cílů a zájmů na úkor, či dokonce přes protesty své ženy. Zdálo se, že oba jsou nešťastnější a nejuvolněnější ve společnosti lidí stejného pohlaví, a v oněch vzácných chvílích, kdy se Strike těšil pohostinnosti jejich domova, mívala společnost vždycky sklon k přirozené segregaci, kdy se ženy sešly v jedné části domu a muži v druhé.

„A co bude, až bude Robin chtít děti?“ zeptal se Polworth.

„Nemyslím si, že by je někdy chtěla,“ řekl Strike. „Má tu práci ráda.“

„To říkají všechny,“ prohlásil Polworth přezíravě. „Jak je teď stará?“

„O deset let mladší než my.“

„Bude chtít děcka,“ prohlásil Polworth sebejistě. „Všichni je chtějí. A u ženských to bývá dřív. Tikají jim hodiny.“

„No, se mnou mít děcka nebude. Já je nechci. Ostatně čím jsem starší, tím víc si myslím, že na manželství nejsem stavěný.“

„To jsem si o sobě myslel taky, kámo,“ řekl Polworth. „Ale pak mi došlo, že to mám celý postavený úplně blbě. Vyprávěl jsem ti, jak se to stalo, že jo? Jak jsem nakonec požádal Penny o ruku?“

„Myslím, že ne,“ odtušil Strike.

„Já ti nikdy nelíčil celou tu tolstojovskou historku?“ zeptal se Polworth, sám překvapený, že něco takového mohl opomenout.

Strike, který se chystal napít, užasle odložil sklenici. Polworth, jenž odjakživa oplýval pronikavou inteligencí, ale opovrhoval jakoukoli formou výuky, kterou nemohl bezprostředně, prakticky využít, se už od základní školy vyhýbal s výjimkou technických manuálů všem tištěným materiálům. Strikův pohled si vyložil nesprávně a dodal:

„Tolstoj. To je spisovatel.“

„Jo,“ přisvědčil Strike. „Díky. Co má Tolstoj společného s...?“

„Vždyť ti to právě povídám, ne? Podruhý jsem se s Penny rozešel. Ona pořád mlela o tom, jak se zasnoubíme, a mně se to nezdálo. A tak sedím v jednom baru a líčím kámošovi Chrisovi, jak mi leze na nervy, že Penny pořád žvaní o tom prstýnku – pamatuješ si na Chrise? Chlap jak hora, šišlá. Viděl ses s ním na Rozwynějch křtinách.

No a sedí tam u baru osamocenej, už nalitej starší chlápek, v manšestrovým saku vypadá trochu jako buziík, vlnitý vlasy, a upřímně řečeno mě dost sere, protože vidím, že nás poslouchá, a tak se ho zeptám, co tak kurva čumí, a on se mi podívá zpřímá do očí a povídá: „Ano, můžeme nést břímě a dělat něco rukama, jedině když máme toto břímě přivázané na zádech – to je manželství. Uvědomil jsem si to, když jsem se oženil. Najednou jsem měl volné ruce. Ale kdybys chtěl vláčet celé to břímě bez manželství, budeš mít tak plné ruce, že nic nedokážeš. Vezmi si Mazankova nebo Krupova. Zničili si kariéru kvůli ženám.“

Myslel jsem si, že Mazankov a Krupov jsou nějakí jeho kámoši. Tak jsem se ho zeptal, proč mi to kurva povídá. A on na to, že jen cituje toho spisovatele, Tolstého.

Tak jsme se dali do řeči a můžu ti říct, Diddy, že to byl okamžik, co mi změnil celej život. Prostě se mi rozsvítilo,“ řekl Polworth a ukázal do vzduchu nad svou proplešatělou lebku. „Otevřel mi oči a já to viděl úplně jasně. Mužský dilemma, kámo. Tak tam ve čtvrtek večer sedím a snažím se, aby mi nějaká dala, a zase se vracím domů sám, chudší, k smrti znuděnej. Pomyslel jsem na všechny ty prachy, který jsem rozházel ve snaze sehnat nějakou frndu, na všechno to trápení a na to, jestli se chci ve čtyřiceti opravdu o samotě dívat na porno, a napadlo mě, že o tom to celý je. Kvůli čemu existuje manželství. Seženu snad někoho lepšího, než je Penny? Opravdu mě baví chodit po barech a vtoukat ženskejím klíny do hlavy? S Penny vycházíme skvěle. Mohl bych dopadnout mnohem hůř. Vůbec nevypadá špatně. Teď mi dá moje holka doma, čeká na mě, no ne?“

„Škoda že to nemůže slyšet,“ řekl Strike. „Určitě by se do tebe znova zabouchla.“

„Potřásli jsme si s tím teploušem rukou,“ nevíšmal si Polworth Strikova sarkasmu. „Donutil jsem ho, aby na kus papíru napsal název té knížky, a bylo to. Vypadl jsem okamžitě z baru, vzal si tágo k Penny domů, zabašil na dveře a probudil ji. Byla úplně nepřítčná. Myslela si, že jsem přišel, protože jsem totálně ožralej, nic lepšího jsem nesehnal a jdu si zapíchat. A já jí povídám: ‚Ani náhodou, krávo blbá, jsem tady, protože si tě chci vzít.‘“

A název té knížky ti klidně řeknu,“ pokračoval Polworth a dopil svou pintu. „*Anna Karenina*. Stojí za hovno.“

Strike se zasmál.

Polworth si hlasitě říhl a zkontroloval si hodinky. Byl to muž, který uměl říct pádnou větu na rozloučenou, a teď už neměl čas protahovat svůj odchod prodléváním u ruské literatury.

„Budu muset jít, Diddy,“ oznámil a vstal. „Když to stihnu do půl jedenáctý, mám nárok na narozeninovou kuřbu – a jak říkám, o tom to celý je, kámo. Úplně celý.“

Rozšklebený Strike potřásl Polworthovi nabídnutou rukou. Polworth mu ještě řekl, aby pozdravoval Joan a aby mu zavolaal, až mu zase bude smutno, a pak už se protlačil mezi lidmi ven z hospody a zmizel z dohledu.

2

*Srdci tak zraněnému uleví
již pouhá vyslovená naděje...*

Edmund Spenser: *Královna víl*

Strike se ještě usmíval nad Polworthovou historkou, ale po chvíli si uvědomil, že tmavovláška u baru vypadá, jako by ho chtěla oslovit. Její blondátá, obrýlená společnice jí to podle všeho rozmlouvala. Strike dopil pivo, sebral peněženku, zkontroloval si, že má v kapse cigarety, opřel se o stěnu a s její pomocí se zvedl, přičemž se ujistil, že udrží náležitou rovnováhu, aby se mohl dát na cestu. Po čtyřech pivech jeho protetická noha občas nespoupracovala. Když sám sebe ujistil, že rovnováhu drží docela dobře, vydal se k východu a bez úsměvu kýval na pozdrav těm několika místním štamgastům, které nemohl ignorovat, pokud je nechtěl urazit. Podařilo se mu vyjít ven do hřejivé tmy, aniž ho někdo obtěžoval.

Široké, nerovné schody, které vedly dolů k zátoce, byly stále ještě plné pijáků a kuřáků. Strike se proplétal mezi nimi a cestou si vytahoval cigarety.

Byla vlhá srpnová noc a turisté se ještě procházeli po malebném nábreží. Strika čekala čtvrt hodinová cesta do tetina a strýcova domu a část z ní vedla do příkrého svahu. Z náhlého rozmaru odbočil doprava, přešel ulici a zamířil k vysoké kamenné zídce chránící přístaviště trajektu a parkoviště před mořskými vlnami. Opřel se o ni, zapálil si cigaretu a vyhlížel na kouřově šedý a stříbrný oceán, stal se jen dalším z mnoha turistů postávajících ve tmě, mohl si mlčky a svobodně kouřit, aniž musel odpovídat

na dotazy o rakovině, a úmyslně oddaloval chvíli, kdy se bude muset vrátit na nepohodlnou pohovku, na které posledních šest nocí přespával.

Když přijel, řekli Strikovi, že mu jako bezdětnému, svobodnému muži a bývalému vojákovi určitě nebude vadit spaní v obýváku, „protože *ty* se vyspíš všude“. Joan byla odhodlaná zabránit možnosti, kterou Strike navrhol v telefonu, totiž že by se mohl ubytovat v penzionu, aby dům nepraskal ve švech. Strikovy návštěvy bývaly vzácné, obzvlášť v souběhu se sestrou a synovci, a Joan si chtěla jejich přítomnost užít naplno, chtěla mít pocit, že se o ně opět pro jednou dokáže postarat, i když je momentálně oslabená prvním kolem chemoterapie.

A tak se musel vysoký a těžký Strike, který by byl mnohem spokojenější na polním lehátku, večer co večer trpělivě ukládat na kluzkou, nepoddajnou masu saténem povlečených zíněných sedáků, kde ho každé ráno budili jeho malí synovci, kteří pravidelně zapomínali na předchozí žádost, aby počkali přinejmenším do osmi hodin, než vtrhnou do obývacího pokoje. Jack měl v sobě aspoň tolik slušnosti, že se pokaždé šepetem omluvil, jakmile si uvědomil, že strýčka probudil. Nejstarší Luke každé ráno sbíhal po úzkých schodech s rámušem a křikem, a když se cestou do kuchyně proítil kolem Strika, jen se zachechtal.

Luke Strikovi rozbil jeho zbrusu nová sluchátka a detektiv cítil povinnost předstírat, že mu to vůbec nevadí. Jeho nejstarší synovec rovněž považoval za obrovskou zábavu, když jednou ráno vyběhl na zahradu se Strikovou protetickou nohou a mával s ní strýci za oknem. Poté co ji Luke konečně přinesl zpátky, Strike, jenž měl plný močový měchýř a nedokázal vyhopsat po příkrých schodech na jedinou toaletu v domě, Lukovi tiše vyhuboval tak, že chlapec zůstal po většinu dopoledne nezvykle zaražený.

Joan přitom Strika každé ráno bez sebemenšího náznaku otázky ujišťovala, že se „vyspal dobře“. Podle svého celoživotního zvyku jemně tlačila na celou rodinu, aby jí všichni říkali, co chtěla slyšet. V dobách, kdy Strike přespával ve své kanceláři a čelil bezprostředně hrozící insolvenci (což byla ovšem skutečnost, o níž se s tetou a strýcem nepodělil), ho Joan v telefonu radostně informovala, že si „vede naprosto úžasně“, a jemu by připadalo

nemístné a zbytečně konfrontační, kdyby měl její optimistické prohlášení jakkoli zpochybňovat. Když v Iráku přišel o spodní část nohy, usazená Joan stála u jeho nemocničního lůžka, a zatímco on se na ni snažil zaostřit zrak skrze závoj morfia, ujišťovala ho: „Vypadáš ale docela v pohodě. Určitě tě nic nebolí.“ Svou tetu, která ho vychovávala po velkou část jeho dětství, miloval, ale po delší době v její společnosti si připadal, jako by se dusil. Vyčerpával ho její požadavek na hladký průběh pokryteckého společenského kontaktu, v němž se patřilo přehlížet a popírat nepříjemné pravdy.

Ve vodě se cosi zatřpytilo – lesklé stříbro a pár očí černých jako saze: přímo pod Strikem se líně převaloval tuleň. Strike pozoroval, jak se ve vodě otáčí, přemítal, jestli ho taky vidí, a z důvodů, které by nedokázal vysvětlit, se v myšlenkách zatoulal ke své obchodní partnerce v detektivní agentuře.

Dobře si uvědomoval, že o svém vztahu s Robin Ellacottovou neřekl Polworthovi celou pravdu, ale koneckonců do toho nikomu nic nebylo. Pravda byla taková, že jeho city oplývaly mnoha jemnými nuancemi a zkomplikovaly se natolik, že je raději příliš nezkoumal. Například když se nudil, byl sám nebo sklíčený, chtěl občas slyšet její hlas.

Zkontroloval si hodinky. Vzala si na dnešek volno, ale existovala jistá nepatrná naděje, že ještě bude vzhůru, a on měl docela dobrou záminku, aby jí napsal esemesku: Saulu Morrisovi, jejich poslednímu subdodavateli, dlužili úhradu jeho měsíčních nákladů a Strike nezanechal žádné instrukce, jak se má záležitost řešit. Pokud jí pošle kvůli Morrisovi esemesku, je tu určitá šance, že mu Robin zatelefonuje, aby zjistila, jak je na tom Joan.

„Promiňte...“ ozvala se za jeho zády nervózním hlasem nějaká žena.

Aniž se Strike otočil, hned věděl, že je to tmavovláška z hospody. Podle přízvuku pocházela odněkud z jihovýchodní Anglie a v jejím tónu se mísila omluva se vzrušením přesně v tom poměru, s nímž se obvykle setkával u lidí, kteří si s ním chtěli promluvit o jeho detektivních triumfech.

„Ano?“ obrátil se k ní čelem.

Přišla s ní i její blondatá kamarádka. Nebo, napadlo Strika, jsou možná trochu víc než kamarádky. Z obou žen, které odhadoval asi na čtyřicet let, vyzařoval nedefinovatelný pocit důvěrné blízkosti, jež je spojovala. Na

sobě měly džíny a košile a obzvlášť blondýnka byla sportovně štíhlá a větrem ošlehaná, což naznačovalo víkendy strávené procházkami nebo na kole. Někteří lidé by ji asi označili za „pohlednou“ a mysleli by tím, že bude trochu frivolní. Díky vyklenutým lícním kostem, brýlím a vlasům svázaným do ohonu vypadala zároveň poněkud přísně.

Tmavovláska byla drobnější. V úzké tváři se slabě třpytily velké šedé oči. Sálala z ní naléhavost, snad dokonce fanatismus, a v pološeru připomínala středověkou mučednici.

„Nejste vy... nejste Cormoran Strike?“ zeptala se.

„Jsem,“ přisvědčil tónem, který nevybízěl k dalšímu hovoru.

„Ehm,“ vydechla a rozrušeně zatřepala rukou. „To je... je to tak zvláštní. Víím, že pravděpodobně nechcete být... omlouvám se, že vás obtěžuji, víím, že nejste ve službě,“ zasmála se nervózně, „ale... Mimochodem, jmenuji se Anna a říkála jsem si...“ nadechla se zhluboka, „jestli bych za vámi někdy... nemohla přijít a promluvit si o své matce.“

Strike na to nic neřekl.

„Ona se ztratila,“ pokračovala Anna. „Jmenovala se Margot Bambooroughová. Byla praktická lékařka. Jednou večer skončila v práci, odešla z ambulance a od té doby ji už nikdo neviděl.“

„Obrátila jste se na policii?“ zeptal se Strike.

Anna se krátce, podivně zasmála.

„To ano... Tedy, chci říct, že o tom věděli, vyšetřovali to. Ale nikdy se ničeho nedopátrali. Ona zmizela,“ dodala Anna, „v roce 1974.“

Temná voda pleskla o kámen a Strike měl dojem, že zaslechl tuleně, jak si ve vlhkém vzduchu odfrknul. Vrávoravým krokem kolem nich prošli tři opilí mladíci ke stanovišti přívozu. Strika napadlo, jestli vědí, že poslední přívoz odjel v šest hodin.

„Já jen,“ pokračovala žena spěšně, „vííte... minulý týden jsem byla navštívit spiritistku.“

Do prdele, pomyslel si Strike.

Občas se mu v jeho detektivní kariéře stávalo, že narazil na propagátory paranormálních jevů, a cítil k nim jen opovržení. Považoval je za příživníky, kteří pouze tahají peníze z kapes pošetilých a zoufalých lidí.

Po vodní hladině se se supěním blížil člun a rachocení jeho motoru surově prořízlo noční klid. Očividně šlo o domluvený odvoz, na který čekali ti tři opilí kluci. Při vyhlídce na bezprostředně hrozící nával mořské nemoci se rozesmáli a vzájemně se poštuchovali.

„Spiritistka mi řekla, že dostanu ‚vodítko‘,“ naléhala Anna dál. „Doslouva mi řekla: ‚Zjistíte, co se stalo s vaší matkou. Získáte vodítka a musíte je sledovat. Už velice brzy přijдете na to, co to znamená.‘ Když jsem vás tudíž před chvílí zahlédla v hospodě – Cormorana Strika, tady v podniku Victory –, připadalo mi to jako neuvěřitelná souhra náhod a pomyslela jsem si, že si s vámi musím promluvit.“

Anniny tmavé vlasy, prokvetlé počínajícími šedinami, počechral lehký vánek. Blondýnka jí skočila rázně do řeči:

„Tak už toho nech, Anno, měly bychom jít.“

Objala ji kolem ramen. Strike na její ruce zahlédl snubní prstýnek.

„Omlouváme se, že jsme vás obtěžovaly,“ řekla mu.

Blondýnka na Annu jemně zatlačila a pokusila se ji odvést stranou. Anna popotáhla a zamumlala:

„Promiňte. Já... zřejmě jsem to přehnalas s vínem.“

„Počkejte.“

Strike často nelibě nesl vlastní nevyléčitelné nutkání dozvědět se víc, svou neschopnost odolat, jakmile se chtěl poškrábat na svědivém místě, obzvláště když byl tak unavený a našťvaný jako dnes v noci. Jenže rok 1974 byl rokem, kdy se narodil. Margot Bamboroughová se pohřešovala po celou dobu jeho života. Nemohl si pomoci: chtěl znát podrobnosti.

„Vy jste tady na dovolené?“

„Ano.“ Tentokrát odpověděla blondýnka. „Vlastně máme ve Falmouthu chalupu. Jinak bydlíme v Londýně.“

„Já se tam zítra vrátím,“ řekl Strike (*Co to kurva provádíš?* ptal se hlas v jeho hlavě), „ale ráno bych se snad mohl u vás ve Falmouthu zastavit, jestli si uděláte čas.“

„Opravdu?“ zalapala po dechu Anna. Neviděl, jak se jí do očí nahrnuly slzy, ale bylo mu jasné, že k tomu muselo dojít, protože si je nyní utírala. „No to by bylo úžasné. Děkuju. *Děkuju vám!* Hned vám dám adresu.“

Blondýnka při vidině dalšího setkání se Strikem žádné velké nadšení neprojevila. Když se ale Anna začala hrabat v kabelce, prohlásila: „Nechej toho, já mám vizitku.“ Vytáhla z kapsy peněženku a podala Strikovi vizitku se jménem „Dr. Kim Sullivanová, psychologka akreditovaná Britskou psychologickou společností“ a s adresou ve Falmouthu, která byla natištěná vespod.

„Skvělé,“ řekl Strike a zastrčil si vizitku do peněženky. „Takže se s vámi oběma uvidím zítra dopoledne.“

„Já mám bohužel dopoledne pracovní jednání,“ oznámila Kim. „Budu volná od dvanácti. To by pro vás bylo pozdě?“

Nevyslovený vzkaz byl jasný: v mé nepřítomnosti s Annou mluvit nebudete.

„Ne, to bude v pořádku,“ odpověděl Strike. „Takže se uvidíme v poledne.“

„Mockrát vám děkuju!“ řekla Anna.

Kim vzala Annu za ruku a obě ženy se vydaly opačným směrem. Strike je sledoval, jak procházejí pod pouličním osvětlením, než zahruly zpátky k moři. Motorový člun s mladými opilci právě odjížděl. Vypadal už jen jako nepatrný předmět, ještě umenšený širokým zálivem, a jeho řev postupně slábl, až z něho zbyl jen vzdálený šum.

Strike na okamžik přestal myslet na esemesku pro Robin, zapálil si další cigaretu, vytáhl mobil a vygoogloval si Margot Bamboroughovou.

Objevily se dvě různé fotografie. Na prvním, zrnitém portrétu byla atraktivní žena se souměrným obličejem, široce posazenýma očima a s vlnitými, slámovými vlasy, rozdělenými uprostřed pěšinkou. Na sobě měla blůzku s dlouhými klopami, oblečenou zřejmě přes pletený top.

Na druhém snímku vypadala tatáž žena mladší a byla oblečená v proslulém černém korzetu servírky z Playboy Clubu, doplněném černýma králičíma ušima, černými punčochami a bílým střapcem na zadku. V ruce držela tác, asi s cigaretami, a usmívala se do fotoaparátu. Za zády jí stála jiná mladá žena s rozzářeným úsměvem a ve stejném oblečení, s mírným předkusem a poněkud zaoblenější než její štíhlá kamarádka.

Strike procházel výsledky, dokud ve spojení s Margot nenarazil na jedno slavné jméno.

... mladá lékařka a matka Margaret „**Margot**“ **Bamboroughová**, jejíž zmizení 11. října 1974 vykazovalo shodné znaky s Creedovými únosy Very Kennyové a Gail Wrightmanové.

Bamboroughová, která pracovala v obvodní ambulanci U Svatého Jana v Clerkenwellu, si domluvila na šestou hodinu schůzku s kamarádkou v místním podniku U Tří králů, kam ale nikdy nedorazila.

Několik svědků si povšimlo malé bílé dodávky, která místem projížděla nedovolenou rychlostí přibližně v době, kdy měla **Bamboroughová** mířit na svoji schůzku.

Inspektor Bill Talbot, který vedl vyšetřování případu pohřešované **Bamboroughové**, byl od počátku přesvědčený, že se mladá lékařka stala obětí unikajícího sériového vraha, který se pohyboval na jihovýchodě země. Nicméně v suterénním bytě, v němž Dennis Creed věznil, mučil a zavraždil několik jiných žen, se žádné stopy po **Bamboroughové** objevit nepodařilo.

Typické Creedovo jednání, kdy mrtvolám svých obětí uřezával hlavy...

3

*Však nyní zde je třeba promluvit
o dobrodružstvích naší Britomart...*

Edmund Spenser: *Královna víl*

Kdyby její den probíhal podle původního plánu, byla by v téhle chvíli Robin Ellacottová zachumlaná v posteli ve svém pronajatém bytě v Earl's Court, čerstvě vykoupaná, v čistém prádle, a četla by si nový román. Namísto toho seděla ve svém obstarožním landroveru, navzdory vlahému večeru promrzlá z naprostého vyčerpání a pořád ve stejném oblečení, které na sebe navlékla v půl páté ráno, a sledovala rozzářené okno podniku Pizza Express v Torquay. Její tvář ve zpětném zrcátku byla bledá, modré oči podlité krví a medově blondaté vlasy, momentálně schované pod přiléhavou černou čepicí, akutně potřebovaly umýt.

Čas od času Robin zanořila ruku do pytlíku mandlí, který se povaloval vedle ní na sedadle spolujezdce. Když se člověk věnoval sledování, až příliš snadno ho zlákala strava z fast foodů a požívání čokolády a z čiré nudy jedl častěji a víc, než je třeba. Navzdory o samotě stráveným hodinám se Robin snažila jíst zdravě, ale mandle jí už dávno přestaly chutnat a dostala hroznou chuť na pizzu, kterou si dopřávali obězní manželé za oknem restaurace. Skoro ji cítila na jazyku, třebaže vzduch kolem ní ve skutečnosti čpěl mořskou solí s podtónem neměnného pachu gumáků a vlhké psi srsti, jímž byly prosyceny starodávné látkové potahy landroveru.

Objekt jejího sledování, jež si se Strikem kvůli jeho špatně padnoucímu přičesku překřtili na „Štrapatce“, nebyl momentálně nikde v dohledu.

V pizzerii zmizel před dobrou hodinou a půl se třemi společníky, z nichž jednoho – mladíka s rukou v sádře – Robin občas zahlédla, když se naklonila a natáhla hlavu nad sedadlo spolujezdce. Dělal to přibližně každých pět minut a kontrolovala, jak daleko čtveřice postoupila s konzumací jídla. Když se dívala naposledy, zrovna jim na stůl přinášeli zmrzlinu. Už to určitě nepotrvá moc dlouho.

Robin bojovala s pocitem deprese, který, jak věděla, pocházel přinejmenším částečně z naprostého vyčerpání, z toho, že měla po mnoha hodinách sezení za volantem ztuhlé celé tělo, a ze ztráty vytouženého dne volna. Jelikož Strikova nepřítomnost v agentuře trvala celý týden a nedalo se s tím nic dělat, pracovala teď už dvacet dní bez přestávky. Jejich nejlepší subdodavatel Sam Barclay si měl dnes podle předpokladu převzít Štrapatce ve Skotsku, jenže Štrapatce do Glasgow neodletěl. Místo toho nečekaně zamířil oklikou do Torquay, takže Robin neměla na vybranou a musela ho sledovat.

Pro svou mizernou náladu měla samozřejmě i jiné důvody, z nichž jeden si ochotně přiznávala a za ten druhý byla sama na sebe našťavaná, protože se jím ustavičně zaobírala.

Tím prvním, přijatelným důvodem byl její probíhající rozvod, který byl s postupujícími týdny stále vyhocenější. Když Robin zjistila, že její odcizený manžel má milostný poměr, sešli se spolu na poslední trpké a mrazivé schůzce, shodou okolností rovněž v restauraci Pizza Express nedaleko Matthewovy práce, kde se domluvili, že budou po dvouletém odloučení usilovat o rozvod dohodou. Robin byla příliš poctivá, než aby nepřipustila, že i ona nese za selhání jejich vztahu svůj díl odpovědnosti. Matthew jí byl sice nevěrný, ale ona dobře věděla, že u ní jejich manželství nikdy nebylo na prvním místě, téměř při každé příležitosti dávala před Matthewem přednost svému zaměstnání a nakonec už jen čekala na záminku k odchodu. Matthewova nevěra ji zaskočila, ale zároveň pro ni byla i vysvobozením.

Nicméně během dvanácti měsíců, které od pizzy s Matthewem uběhly, dospěla Robin k poznání, že její bývalý manžel vůbec nehledá řešení v podobě rozvodu dohodou, ale naopak přičítá veškerou odpovědnost za konec

svazku pouze Robin a je rozhodnutý, že ji za její přečin přiměje zaplatit jak city, tak penězi. Společný bankovní účet, na němž ležel výnos z prodeje jejich starého domu, byl zablokovaný a právníci se přeli, jakou částku z něho může Robin reálně očekávat, když vydělává o tolik méně než Matthew a vdala se za něho – což bylo zdůrazněno v posledním dopise – výlučně s vidinou finančního zajištění, na jaké by sama nikdy nedosáhla.

Každý dopis Matthewova advokáta vyvolával v Robin další stres, vztek a trápení. Její advokátka ji ani nemusela upozorňovat, že se ji Matthew podle všeho snaží donutit, aby za právní spory utrácela peníze, které nemá, a pokouší se protahovat dobu řízení a připravit ji tak o veškeré prostředky, až se mu to nakonec podaří a jí po rozvodu téměř nic nezbyde.

„V životě jsem nezažila, že by rozvod, v němž nefigurují děti, probíhal s takovou nevráživostí,“ řekla jí její advokátka a její slova jí žádnou útěchu nepřinesla.

Matthew jí v hlavě pořád zabíral skoro tolik prostoru jako v době manželství. Měla dojem, že mu dokáže číst myšlenky navzdory vzdálenosti a tichu, které je dělily v jejich naprosto odlišných nových životech. Matthew nikdy neuměl prohrávat. Musel z toho trapně krátkého manželství vyjít jako vítěz, získat veškeré peníze a oceňovat Robin jako jediného viníka jejich rozchodu.

To všechno jistě představovalo dostatečný důvod pro její současnou náladu, ale pak tu byl ještě ten druhý, ten nepřípustný, a Robin byla naštvaná sama na sebe, že se jím užívá.

Stalo se to předchozího dne v kanceláři. Saul Morris, nový subdodavatel agentury, měl nezaplacené náklady za minulý měsíc, a když tedy Robin doprovodila Šťrapatce bezpečně do jeho manželského domova ve Windsoru, rozjela se zpátky do Denmark Street, aby Saula vyplatila.

Morris pro agenturu pracoval šest týdnů. Byl to bývalý policista, nesporně pohledný muž s tmavými vlasy a třpytivě modrýma očima, i když z něj vyzářovalo cosi, co jí lezlo na nervy. Když s ní mluvil, měl ve zvyku ztišit hlas, jejich nejvšednější pracovní setkání prokládal příliš osobními poznámkami nebo poťouchlostmi pronesenými jen tak mimoděk a v jeho

přítomnosti neprošel bez povšimnutí a bez komentáře jakýkoli dvojsmysl. Robin litovala dne, kdy Saul zjistil, že si oba právě procházejí rozvodem, protože se podle všeho domníval, že mu to poskytuje nové příležitosti pro nevyžádané důvěrnosti.

Robin doufala, že se z Windsoru vrátí dřív, než z práce odejde Pat Chaunceyová, nová tajemnice agenturní kanceláře, ale když se vyšplhala do schodů, bylo už deset minut po šesté a před zamčenými dveřmi našla čekajícího Morrise.

„Promiň,“ omluvila se Robin, „doprava byla úděsná.“

Vyplatila Morrisovi z nového sejfu hotovost a hned mu úsečně oznámila, že musí jít domů, ale on se jí držel jako žvýkačka ve vlasech a podrobně jí líčil poslední noční výměnu esemesek s bývalou manželkou. Robin se snažila střídat zdvořilost s chladným odstupem, až nakonec na jejím starém psacím stole zazvonil telefon. Za běžných okolností by ho nechala spadnout do hlasové schránky, ale možnost přerušit hovor s Morrisem jí přišla natolik vhod, že řekla:

„Tohle musím vzít, promiň. Přeju hezký večer,“ a zvedla sluchátko. „Strikova detektivní agentura, u telefonu Robin.“

„Dobrý večer, Robin,“ ozval se zastřený ženský hlas. „Je tam šéf?“

Když se vzalo v úvahu, že Robin mluvila s Charlotte Campbellovou pouze jedinkrát, a to před třemi lety, bylo možná poněkud překvapivé, že okamžitě věděla, kdo volá. V tu chvíli Robin těch pár Charlottiných slov začala analyzovat až do směšně absurdní hloubky. Rozpoznala v nich náznak smíchu, jako by na ní Charlotte shledávala něco legračního. Její hlubokomyslné úvahy živilo i to, jak ji Charlotte bez rozpaků oslovila křestním jménem a označila Strika za „šéfa“.

„Ne, bohužel tady není,“ odpověděla Robin a sáhla po peru, přičemž se jí trochu rozbušilo srdce. „Mohu něco vyřídit?“

„Mohla byste ho požádat, aby zavolal Charlotte Campbellové? Mám něco, po čem touží. Moje číslo zná.“

„Vyřídím,“ pípla Robin.

„Vřelé díky,“ řekla Charlotte a pořád zněla pobaveně. „Tak zatím.“

Robin svědomitě napsala: „Telefonovala Charlotte Campellová, něco pro tebe má.“ A položila vzkaz na Strikův pracovní stůl.

Charlotte byla Strikova bývalá snoubenka. Jejich zasnoubení skončilo před třemi lety, přesně ve stejný den, kdy Robin nastoupila do agentury jako brigádnice. Třebaže Strike nebyl na to téma vůbec sdílný, Robin věděla, že spolu chodili šestnáct let („občas chodili a občas nechodili“, jak Strike rád zdůrazňoval, protože vztah se mnohokrát zadrhl už před definitivním ukončením), že Charlotte se zasnoubila se svým nynějším manželem jen dva týdny poté, co ji Strike opustil, a že dnes je matkou dvojčat.

Robin toho ale věděla ještě víc, neboť po odchodu od svého manžela strávila pět týdnů v pokoji pro hosty u Nicka a Ilsy Herbertových, což byli dva nejlepší Strikovi kamarádi. Během té doby se Robin s Ilsou velmi sblížily a spřátelily a dodnes se pravidelně scházely na kávu nebo v hospodě. Ilsa se příliš netajila tím, že doufá a myslí si, že si Strike s Robin jednoho dne – a nejlépe co nejdříve – uvědomí, že jsou „stvořeni jeden pro druhého“. I když ji Robin opakovaně žádala, aby se svými okatými narážkami přestala, a ujišťovala ji, že jsou se Strikem naprosto spokojeni jako kamarádi ve fungujícím pracovním vztahu, rozjařenou Ilsu tím nikdy nepřesvědčila.

Robin měla Ilsu velice ráda, ale své prosby k nové kamarádce, aby jí Strika přestala dohazovat, myslela vážně. Dotýkala se jí představa, že by si Strike mohl myslet, že má snad Robin podíl na Ilsiných pravidelných pokusech organizovat setkání ve čtyřech, která v rostoucí míře dostávala podobu společných rande. Strike poslední dvě nabídky na podobné výlety odmítl, a třebaže současné pracovní vytížení v agentuře bezesporu ztěžovalo společenský život v jakékoli podobě, Robin měla nepříjemný pocit, že si Strike Ilsiny postranní motivy dobře uvědomuje. Když se ohlížela za svým krátkým manželským životem, byla si jistá, že ona se nikdy neprovinila podobným jednáním s nesezdanými lidmi, jakého se nyní dopouštěla Ilsa vůči ní, tedy nadšeným a bezstarostným nedostatkem ohledů vůči jejich přecitlivělosti a občas neobratnými pokusy řídit jejich milostný život.

Jeden ze způsobů, jímž se Ilsa snažila přitáhnout Robininu pozornost k tomuto tématu, spočíval v tom, že jí vyprávěla všemožné historky o Charlotte, a v tomto bodě si Robin připadala provinile, protože jen

zřídkakdy takový hovor sama ukončila, i když nikdy neodcházela bez pocitu, jako by právě zhlkala nezdravé jídlo: cítila se nesvá a přála si odolat touze po dalších soustech.

Dozvěděla se například o bezpočtu ultimát ve smyslu „buďto já, nebo armáda“, o dvou sebevražedných pokusech („Ten na Arranu se nepočítá,“ prohlásila Ilsa jedovatě, „to byla ryzí manipulace.“) i o desetidenním ne-dobrovolném pobytu na psychiatrické klinice. Vyslechla si příběhy, které Ilsa pojmenovávala po vzoru pokleslých thrillerů: Noc kuchyňského nože, Případ černých krajkových šatů nebo Zakrvácený vzkaz. Věděla, že podle Ilsina názoru je Charlotte spíš zlá než šílená a že nejhorší hádky, které kdy proběhly mezi Ilsou a jejím mužem Nickem, se týkaly právě Charlotte, „což by se jí pekelně líbilo, kdyby o tom věděla,“ jak Ilsa dodávala.

A teď Charlotte telefonovala do kanceláře, žádala od Strika, aby jí zavolal zpět, a Robin, která seděla hladová a vyčerpaná před restaurací Pizza Express, musela na ten telefonát znovu myslet, podobně jako se jazyk neodbytně zabývá vřídkem v ústech. Jestliže Charlotte telefonovala do kanceláře, očividně nevěděla, že je Strike v Cornwallu u své nevléčitelně nemocné tety, což nesvědčilo o tom, že by se pravidelně stýkali. Na druhou stranu Robin připadalo, jako by Charlottin lehce pobavený tón naznačoval, že mezi ní a Strikem panuje nějaký důvěrnější vztah.

Robin zabzučel mobil, který ležel na sedadle spolujezdce vedle sáčku s mandlemi. Vděčná za jakékoli rozptýlení ho zvedla a našla esemesku od Strika.

Jsi vzhůru?

Robin odpověděla:

Ne

Přesně jak očekávala, mobil se okamžitě rozezvnil.

„No neměla bys být,“ řekl Strike bez úvodu. „Musíš být vyřízená. Jaký to bylo, strávit tři týdny v kuse nasazená na Šřapatce?“

„Jsem na něm pořád.“

„Cože?“ vyhrkl Strike a znělo to našťvaně. „Ty jsi v Glasgow? Kde je Barclay?“

„V Glasgow. Je připravený na značkách, jenže Sřřapatec nenastoupil do letadla. Odjel místo toho do Torquay. Právě teď si dává pizzu. Jsem před restaurací.“

„Co sakra dělá v Torquay, když má milenku ve Skotsku?“

„Je na návštěvě původní rodiny,“ řekla Robin a přála si vidět Strikův obličej, když mu naservírovala další novinku: „Je to bigamista.“

Její oznámení nevyvolalo žádnou reakci.

„Byla jsem v šest hodin před domem ve Windsoru,“ pokračovala Robin, „a očekávala jsem, že ho budu sledovat do Stanstedu, doprovodím ho bezpečně do letadla a dám Barclayovi vědět, že je na cestě, on ale na letišti neodjel. Vyběhl z domu, jako by ho něco vyděsilo, zajel ke garáži, odnesl kufr dovnitř a vrátil se s úplně jinými zavazadly a bez příčesku. A pak odjel až sem k moři.“

Naše klientka ve Windsoru zřejmě zjistí, že není legálně sezdaná,“ řekla Robin. „Tuhle manželku v Torquay má Sřřapatec už dvacet let. Mluvila jsem se sousedy. Předstírala jsem, že dělám průzkum. Jedna žena z ulice byla na té původní svatbě. Říkala, že Sřřapatec hodně cestuje kvůli svému podnikání, ale že je to moc milý člověk. Že se věnuje svým synům.“

Má dva kluky,“ pokračovala Robin, protože zaskočený Strike dál mlčel, „oba studují, bude jim dvacet a vypadají, jako by mu z oka vypadli. Jeden z nich včera spadl na motorce – to mám všechno od té sousedky –, má ruku v sádře a vypadá dost potlučeně a zdeptaně. Sřřapatec se o té nehodě musel dozvědět, a tak místo do Skotska mazal sem na jih.“

Tady v Torquay Sřřapatce znají jako Edwarda Campiona, ne Johna. Ukázalo se, že John je jen jeho druhé jméno, trochu jsem pátrala na internetu. S první ženou a syny bydlí v opravdu pěkné vile s výhledem na moře. Mají obrovskou zahradu.“

„To mě podrž,“ prohlásil Strike. „Takže naše těhotná kamarádka v Glasgow...“

„... je tou poslední starostí paní Championové z Windsoru,“ skočila mu do řeči Robin. „Vede trojí život. Dvě manželky a milenka.“

„A přitom vypadá jako proplešatělý pavián. To nám všem dává jistou naději. Říkalas, že právě večerí?“

„Je na pizze s manželkou a dětmi. Já parkuju před restaurací. Nepodařilo se mi ho předtím se syny vyfotit, ale chci to udělat, protože to prozrazuje naprosto vše. Jsou to malí Šřapatci, stejně jako ti dva ve Windsoru. Kde asi podle tebe předstírá, že je?“

„Na ropné plošině?“ navrhl Strike. „V cizině? Na Blízkém východě? Možná kvůli tomu si pořád udržuje to svoje opálení.“

Robin si povzdychla.

„Klientka bude zdrcená.“

„Stejně tak milenka ve Skotsku,“ poznamenal Strike. „To dítě se má narodit co nevidět.“

„Jeho vkus je úžasně konzistentní,“ řekla Robin. „Když je dáš vedle sebe, manželku v Torquay, manželku z Windsoru a milenkou v Glasgow, vypadají jako jedna žena vždy po dvaceti letech.“

„Kde hodláš přespat?“

„Buď v Travelodge, nebo v nějakém penzionu,“ odpověděla Robin a opět zívla, „jestli teda najdu uprostřed prázdnin nějaké volné místo. Jela bych v noci zpátky do Londýna, ale jsem strašně unavená. Jsem vzhůru od čtyř a k tomu jsem včera měla desetihodinovou šichtu.“

„Žádný řízení a žádný přespávání v autě,“ řekl Strike. „Najdi si hotel.“

„Jak je Joan?“ zeptala se Robin. „Jestli chceš zůstat v Cornwallu o trochu déle, tu práci zvládneme.“

„Když jsme všichni tady, neposedí chvíli v klidu. Ted souhlasí, že si potřebuje odpočinout. Vrátím se sem za pár týdnů.“

„Takže voláš jen kvůli novinkám o Šřapatci?“

„No, vlastně volám kvůli tomu, co se mi právě přihodilo. Zrovna jsem odešel z hospody...“

V několika stručných větách jí Strike popsal setkání s dcerou Margot Bamboroughové.

„Už jsem si ji vyhledal,“ pokračoval. „Margot Bamboroughová, devěta-dvacetiletá lékařka, vdaná, měla roční dcerku. Na konci pracovního dne odešla ze své ordinace v Clerkenwellu s tím, že na chvíli zajde s kamarádkou do hospody a pak hned vyrazí domů. Podnik byl odtamtud jen pět minut chůze. Kamarádka na ni čekala, ale Margot tam nepřišla a od té doby už ji nikdo neviděl.“

Na chvíli se odmlčeli a Robin, která nespouštěla oči z výlohy pizzerie, se posléze zeptala:

„A její dcera si myslí, že ty po necelých čtyřiceti letech zjistíš, co se tenkrát stalo?“

„Připadalo mi, že přikládá velký význam té shodě náhod, že mě zahlédla v hospodě krátce poté, co jí spiritistka řekla, že dostane ‚vodítko‘.“

„Hmm,“ protáhla Robin. „A jaká je podle tebe šance, že bychom mohli po tak dlouhé době něco zjistit?“

„Prakticky nulová,“ připustil Strike. „Na druhou stranu zůstává otázka, co se stalo doopravdy. Lidi se prostě nemůžou vypařit.“

Robin v jeho hlase zaslechla důvěrně známý tón, který naznačoval, že se zamýšlí nad všemi otázkami a možnostmi.

„Takže se s tou dcerou zítra znovu sejdete?“

„To nemůže ničemu uškodit, ne?“ opáčil Strike.

Robin neodpověděla.

„Já vím, co si myslíš,“ řekl jakoby na obranu. „Citově rozrušená klientka, médium... situace zralá ke zneužití.“

„Já přece neříkám, že bys něčeho zneužíval zrovna ty...“

„Tak bych ji mohl vyslechnout, ne? Na rozdíl od spousty jiných lidí z ní nebudu tahat peníze za nic. A až vyčerpám všechny možnosti...“

„Já tě znám,“ prohlásila Robin. „Čím méně toho zjistíš, tím víc tě to bude zajímat.“

„Myslím, že pokud nepřijdu v rozumné době s nějakými výsledky, budu mít co do činění s její ženou. Je to homosexuální manželství,“ rozváděl Strike. „Ta manželka je psycholo-“

„Já ti zavolám, Cormorane,“ přerušila ho Robin, a aniž počkala na odpověď, hovor přerušila a odhodila mobil zpátky na sedadlo spolujezdce.

Strápatec právě volným krokem vyšel z restaurace, následován manželkou a syny. Vesele se bavili mezi sebou, zatímco mířili k autu, které bylo zaparkované pět míst za landroverem, v němž seděla Robin. Pozvedla fotoaparát, a jakmile se rodina přiblížila, nafotila v rychlém sledu několik snímků.

Když procházeli kolem landroveru, ležel jí už fotoaparát na klíně, ona sama se skláněla nad mobilem a předstírala, že píše textovou zprávu. Ve zpětném zrcátku sledovala Strápatcovu rodinu, jak nasedá do rangeroveru a odjíždí do vily u moře.

Robin znovu zazívala, zvedla telefon a zavolala Strikovi zpátky.

„Máš všechno, co jsi chtěla?“ zeptal se.

„Jo,“ opáčila Robin a jednou rukou kontrolovala snímky s mobilem u ucha. „Mám pár ostrých fotek jeho a kluků. Má pořádně silný geny. Všechny čtyři děti se mu podobají jako vejce vejci.“

Vrátila fotoaparát do kabelky.

„Napadlo tě, že jsem jenom dvě hodiny jízdy od St Mawes?“

„Skoro tři,“ řekl Strike.

„Jestli chceš...“

„Přece nepojedeš až sem a pak zpátky do Londýna. Vždyť jsi před chvílkou říkala, jak jsi vyflusnutá.“

Robin ale bylo jasné, že se mu ten nápad zamlouvá. Do Cornwallu jel vlakem, taxíkem a přívozem, protože od té doby, co přišel o nohu, pro něho dlouhá jízda autem nebyla nijak snadná ani zvláště příjemná.

„Ráda se s tou Annou uvidím. A pak tě můžu vzít zpátky.“

„Pokud to myslíš vážně, bylo by to skvělé,“ řekl Strike veselejším tónem. „Když ji vezmeme, měli bychom na tom pracovat spolu. Bude se muset prověřit spousta skutečností, když je to tak starý případ, a podle toho, co jsi říkala, se zdá, že Strápatce jsi dneska večer definitivně vyřešila.“

„Jo,“ povzddechla si Robin. „Máme to za sebou, až na to, že zničíme pěkných pár životů.“

„Nikomu jsi žádný život nezničila,“ prohlásil Strike povzbudivě. „To přece udělal on. A co je lepší: aby na to všechny ty tři ženy přišly teď, nebo až umře a zůstane tu po něm spoušť, co natropil?“

„Já vím,“ přisvědčila Robin a opět zívla. „Takže chceš, abych pro tebe přijela do St Ma-“

Jeho „ne“ zaznělo pohotově a rozhodně.

„Ty dvě – Anna se svou partnerkou – bydlí ve Falmouthu. Sejdeme se tam. Je to pro tebe kratší cesta.“

„Dobře,“ přisvědčila Robin. „V kolik?“

„Stihla bys to na půl dvanáctou?“

„V pohodě,“ řekla Robin.

„Pošlu ti esemeskou adresu, kde se sejdeme. A teď už se běž někam vyspat.“

Když Robin otáčela klíčkem v zapalování, uvědomila si, že se jí výrazně zvedla nálada. Jako by ji sledovala přísná porota, v níž mezi jinými zasedali Ilsa, Matthew a Charlotte Campbellová, vědomě při couvání z parkovacího místa potlačila úsměv na tváři.

4

*Zplození dvěma otci a matkou,
zůstali různí a s jinou láskou...*

Edmund Spenser: *Královna víl*

Druhý den se Strike probudil krátce před pátou ráno. Joaninými záclonami už dovnitř proudilo slabé světlo. Žíněná pohovka dávala každou noc zabrat jiné části těla a dnes měl pocit, jako by ho někdo praštil do ledvin. Sáhl po mobilu, zjistil, kolik je hodin, a dospěl k závěru, že je příliš rozbolavělý a pravděpodobně už neusne, takže se na pohovce posadil.

Celou minutu se protahoval a škrábal v podpaží, zatímco oči se přizpůsobovaly prapodivným tvarům, které okolo něho vystupovaly z přítmi Joanina a Tedova obývacího pokoje. Podruhé si vygoogloval Margot Bamboroughovou a po zběžném prostudování snímku rozesmáté lékařky s vlnitými vlasy a široce posazenými očima začal procházet výsledky vyhledávání, až narazil na zmínku o ní na internetové stránce věnované sériovým vrahům. Tady našel dlouhý článek doplněný fotografiemi Dennise Creeda z různých časových období, od pohledného, kudrnatého batolete s blond vlasy až po policejní snímek štíhlého muže s tenkými, smyslými rty a velkými hranatými brýlemi.

Strike poté přešel do internetového knihkupectví, kde objevil knihu o životě tohoto sériového vraha vydanou v roce 1985 pod názvem *Démon z Paradise Parku*. Napsal ji uznávaný, dnes již zesnulý investigativní novinář. Na obálce byla nevýrazná Creedova tvář, vyvedená v barvě a překrývající přízračně černobílé portréty sedmi žen, o nichž bylo známo, že je

mučil a zavraždil. Tvář Margot Bamboroughové mezi nimi nefigurovala. Strike si objednal antikvární výtisk za jednu libru a nechal si ho doručit do kanceláře.

Vrátil telefon do nabíječky, nasadil si protetickou nohu, vzal si cigarety a zapalovač, protáhl se kolem vratké soupravy zasouvacích stolků s uschlými květinami ve váze a opatrně, aby neshodil ze stěny žádný z ozdobných talířů, vyšel ze dveří a po třech schodech zamířil dolů do kuchyně. Linoleum, které zde bylo už z dob jeho dětství, ho ledově záblo do jediné nohy.

Když si uvařil hrnek čaje, vyšel ven zadním vchodem, stále oblečený jen v trenýrkách a tričku, aby se pokochal chladivým časným ránem. Opřel se o zeď domu, mezi jednotlivými šluky dýchal solí prosycený vzduch a zahmýšlel se nad zmizelými matkami. Mnohokrát během posledních deseti dnů se v myšlenkách vracel k Ledě, ženě tak odlišné od Joan jako měsíc od slunce.

„Už jsi někdy zkoušel kouřit, Cormy?“ zeptala se ho jednou nepřítomně skrz závoj modrého kouře, který sama vytvořila. „Nedělá to člověku dobře, ale panebože, jak já to miluju.“

Lidé se občas ptali, proč se rodinou Ledy Strikové nikdy nezabývali lidé ze sociálních služeb. Odpověď zněla, že Leda se nikdy nezdržela na jednom místě tak dlouho, aby se na ni někdo mohl zaměřit. Její děti často chodily do školy pouhých pár týdnů, než se jí zmocnilo nějaké nové nadšení a už zase cestovali do nového města, nového squatu, přespávali na zemi u jejích kamarádů nebo si občas pronajímali byt. Jediní lidé, kteří věděli, co se děje, a mohli sociální služby kontaktovat, byli Ted a Joan, jediný pevný bod jejich dětství, ale ať už to bylo kvůli tomu, že se Ted bál pokazit si vztah se svou nezvladatelnou sestrou, nebo že se Joan obávala, že by jí to děti nemusely odpustit, nikdy se k ničemu takovému neodhodlali.

Jednou z nejživějších vzpomínek na dětství byla pro Strika ta, která rovněž představovala jeden ze vzácných okamžiků, kdy plakal. Pamatoval si, že se tehdy Leda vrátila bez ohlášení šest týdnů poté, co Strike zahájil své první pololetí na základní škole v St Mawes. Zaskočená a naštvaná, že tak zásadní krok, jakým byl jeho zápis do školy, proběhl v její nepřítom-

nosti, ho odvedla i s jeho sestrou přímo na trajekt, přičemž jim slíbila, že si to spolu v Londýně náramně užijí. Strike brečel, snažil se jí vysvětlit, že měli jít o víkend s Davem Polworthem zkoumat pašerácké jeskyně, které možná mimo Daveovu imaginaci vůbec neexistovaly, ale nebyly kvůli tomu pro Strika méně skutečné.

„Do těch jeskyní půjdeš,“ slibovala mu Leda a ve vlaku do Londýna ho cpala sladkostmi. „Toho kluka – jak jsi říkal, že se jmenuje – zase brzo uvidíš, slibuju.“

„Dave,“ vzlykal Strike, „jmenuje se D-Dave.“

Nemyslí na to, říkal si Strike a připálil si druhou cigaretu od nedopalku první.

„Pajdo, takhle venku jen v trenkách hazarduješ se zdravím!“

Rozhlédl se kolem sebe. Jeho sestra stála ve dveřích zachumlaná ve vlněném županu a na nohou měla bačkory z ovčí kožešiny. Byli natolik fyzicky rozdílní, že je lidé často odmítali považovat za příbuzné, natož za nevlastní sourozence. Lucy byla pomenší blondýna se zarůžovělou tváří a velmi se podobala svému otci, hudebníkovi ne tak slavnému, jako byl Strikův otec, zato ale s mnohem větším zájmem zůstat se svým potomkem v kontaktu.

„Dobré ráno,“ řekl, ale ona už mezitím zmizela a vrátila se s jeho kalhotami, mikinou, botami a ponožkami.

„Není taková zima, Luce...“

„Dostaneš zápal plic. Obleč si to!“

Stejně jako Joan měla i Lucy naprostou důvěru ve vlastní úsudek ohledně toho, co je a co není dobré pro její nejbližší a nejmilovanější. Jen s nepatrně větší slušností, než jakou by ze sebe dokázal vydolovat, kdyby se nechystal k návratu do Londýna, si od ní Strike vzal kalhoty a oblékl si je, přičemž jen s obtížemi udržoval rovnováhu a riskoval, že upadne na šterkový chodníček. Než si na zdravou nohu navlékl ponožku a obul botu, Lucy jemu i sobě přichystala čerstvé hrníčky čaje.

„Ani já nemůžu spát,“ promluvila k němu, podala mu hrnek a usedla na kamennou lavičku. Bylo to za celý týden poprvé, kdy spolu zůstali

sami. Lucy se ustavičně starala o Joan, trvala na tom, že bude vařit a uklízet, zatímco Joan, pro niž bylo nepředstavitelné, že by měla v domě plném hostů jen tak sedět, neustále pobíhala kolem nich a dělala si starosti. Ve vzácných chvílích, kdy Joan nebyla na dohled, býval v místnosti většinou aspoň jeden z Lucyinych synů, a zatímco Jack si chtěl povídat se Strikeem, druzí dva obvykle něčím otravovali Lucy.

„Je to strašný, co?“ nadhodila Lucy s pohledem upřeným na trávník a Tedovy pečlivě obhospodařované květinové záhony.

„Jo,“ povzdychl si Strike. „Ale držím palce. Chemo-“

„To ji ale nevyлéčí. Jenom to oddálí...“

Lucy zavrtěla hlavou a osušila si oči zmačkaným kouskem toaletního papíru, který vytáhla z kapsy županu.

„Telefonovala jsem jí skoro dvacet let dvakrát týdně, Pajdo. Pro naše kluky je to tady druhý domov. Je to jediná máma, jakou jsem kdy poznala.“

Strike věděl, že by se na tu návnadu neměl chytit. Přesto však řekl:

„Myslíš kromě naší skutečné matky.“

„Leda nebyla moje matka,“ opáčila Lucy chladně. Strike ji to ještě nikdy neslyšel říct tolika slovy, i když to často naznačovala. „Za svou matku jsem ji přestala pokládat ve svých čtrnácti. Vlastně ještě dřív. Moje máma je Joan.“

A když na to Strike nic neřekl, pokračovala:

„Ty sis vybral Ledu. Já vím, že máš Joan rád, ale máme k ní naprosto odlišný vztah.“

„Nikdy mě nenapadlo, že by mělo jít o nějakou soutěž,“ řekl Strike a sáhl po další cigaretě.

„Já ti jenom říkám, jak mi je!“

A taky mi říkáš, jak je mně.

Během týdne jejich nucené blízkosti už několik uštěpačných poznámek o tom, jak málo sem Strike jezdí na návštěvu, z úst jeho sestry padlo. Spolykal všechny podrážděné nebo ironické odpovědi. Jeho hlavním cílem bylo dům opustit, aniž se s kýmkoli pohádá.

„Vždycky jsem nenáviděla, když si pro nás Leda přijela,“ prohlásila teď Lucy, „ale ty ses radoval, že pojedeme pryč.“

Všiml si joanovského konstatování skutečnosti, naprosté absence jakékoli otázky.

„Ne vždycky jsem se radoval, že odjíždíme,“ namítl Strike a vrátil se ve vzpomínce na trajekt, k Daveu Polworthovi a pašeráckým jeskyním, ale Lucy se zřejmě zdálo, že se ji snaží o něco okrást.

„Chci jen říct, že ty jsi o *svou* matku přišel už před lety. A teď já – pravděpodobně – přicházím o tu svou.“

Znovu si osušila oči vlhkým toaletním papírem.

Strike tam mlčky stál s tepavou bolestí v kříži a kouřil, oči ho pálily únavou. Věděl, že Lucy by ráda Ledu navždy vymazala z paměti, a když si občas vzpomněl na některé věci, jichž se na nich Leda dopustila, měl pro to pochopení. Dnes ráno mu ale připadalo, že se v cigaretovém kouři kolem něho vznáší Ledin duch. Slyšel ji, jak Lucy říká: „Jen běž a pořádně se vyplakej, zlatíčko, to vždycky pomůže,“ nebo „Podej svý starý mámě cígo, Cormy.“ Nemohl ji nenávidět.

„Nechce se mi věřit, že jsi šel včera večer ven s Davem Polworthem,“ prohlásila Lucy zničehonic. „Tvůj poslední večer tady!“

„Joan mě doslova vystrčila z domu,“ odpověděl Strike popuzeně. „Má Davea ráda. Ostatně za pár týdnů sem zase přijedu.“

„Skutečně?“ opáčila Lucy a na řasách se jí třpytily krůpěje slz. „Nebo budeš uprostřed nějakého svého případu a jednoduše zapomeš?“

Strike vypustil kouř do vzduchu, který se postupně prosvětloval a nabíral onen nevýrazný modrý odstín, jenž předchází východu slunce. V dálce po pravé ruce se v mlze nad střechami domů tyčil ve stráni Hillhead a na obzoru se stále zřetelněji rýsovala dělicí čára mezi oblohou a mořskou hladinou.

„Ne,“ řekl, „nezapomenu.“

„Ty totiž umíš zvládat krize,“ prohlásila Lucy, „to nepopírám, ale se zachováváním věrnosti a smyslem pro povinnost máš očividně problém. Joan bude potřebovat podporu dlouhé měsíce, nejen ve chvíli, kdy...“

„Já to vím, Luce,“ řekl Strike a proti svému lepšímu přesvědčení pomalu ztrácel trpělivost. „Chápu nemoc i potřebu zotavení, věř tomu nebo...“

„No dobře,“ skočila mu do řeči Lucy, „zachoval ses skvěle, když Jack ležel v nemocnici, ale jakmile je všechno v pohodě, prostě se ničím nevzrušuješ.“

„Vzal jsem Jacka před čtrnácti dny na výlet, o čem to...?“

„Dokonce ses ani nepokusil přijít na Lukeovy narozeniny! On všem svým kamarádům řekl, že tam budeš...“

„No tak to asi neměl dělat, protože já jsem ti přece v telefonu výslovně řekl...“

„Říkals, že se budeš snažit...“

„Ne, to ty jsi řekla, že se budu snažit,“ odporoval jí Strike a navzdory nejlepšímu úmyslům začínal ztrácet nervy. „Ty jsi řekla: ‚Určitě ale přijdeš, když budeš moci.‘ No a já jsem nemohl, oznámil jsem ti to dopředu a není moje chyba, že jsi Lukeovi řekla něco jiného...“

„Já jsem ti vděčná, že občas vezmeš Jacka na výlet,“ snažila se ho překřičet Lucy, „ale copak tě nikdy nenapadlo, že by bylo fajn, kdyby s vámi mohli jít i ti druzí dva? Adam *brečel*, když se Jack vrátil z Válečného muzea! A pak přijedeš sem,“ pokračovala Lucy, která se zřejmě rozhodla dostat ze sebe úplně všechno, když už jednou začala, „a přivezeš dárek jenom Jackovi. A co Luke s Adamem?“

„Ted mi zavolal, jak je na tom Joan, a já hned vyrazil na cestu. Ty odznaky jsem schovával pro Jacka, tak jsem je vzal s sebou.“

„A jak se asi Adam a Luke mají cítit? Samozřejmě že si myslí, že je nemáš rád tolik jako Jacka!“

„To nemám,“ vyštěkl Strike, protože se nakonec přece jen neovládl. „Adam je ukňouranej hajzlík a Luke zase totální kretén.“

Típl cigaretu o stěnu, nedopalek odcvrkl do živého plotu, zamířil zpátky dovnitř a zanechal Lucy na zahradě lapat po dechu jako rybu uvízlou na mělčině.

V tmavém obývacím pokoji Strike vrazil přímo do soupravy stolků. Váza s uschlými kytkami ztěžka dopadla na vzorovaný koberec, a než si stačil uvědomit, co dělá, křehké stonky i květy, jejichž lístky byly tenké jako papír, rozdupal svou umělou nohou na prach. Ještě úlomky uklízel,

jak nejlépe uměl, když kolem něho směrem ke dveřím na schodiště mlčky prošla Lucy a vyzářovalo z ní mateřské pobouření. Strike postavil nyní již prázdnou vázu zpátky na stolek, počkal, až se za Lucy zavřou dveře od ložnice, a vzteky bez sebe se vydal nahoru do koupelny.

Bál se použít sprchu, aby nevzbudil Teda a Joan, a tak se jen vyčural, spláchl a teprve v té chvíli si uvědomil, jak je ten starý záchod hlučný. Umýval se vlažnou vodou, co nejvíc to šlo, zatímco se splachovací nádrž plnila a vydávala přitom zvuky jako míchačka, a Strika napadlo, že pokud by v tom rámusu někdo vydržel spát, musel by být zdrogovaný.

Když otevřel dveře koupelny, samozřejmě okamžitě narazil na Joan. Temenem mu jeho teta sahala sotva po hrudník. Shlédl na její řídnoucí, prošedivělé vlasy a zadíval se jí do kdysi pomněnkově modrých očí, které už věkem ztratily lesk. Z jejího prošívaneého rudého županu s ozdobným zapínáním vyzářovala obřadná důstojnost róby z divadla kabuki.

„Dobré ráno,“ pozdravil Strike a snažil se nasadit veselý tón, ale dosáhl pouze předstírané zvoílnosti. „Nevzbudil jsem tě, že ne?“

„Ne, ne, už jsem byla nějakou dobu vzhůru. Jak se má Dave?“ zeptala se.

„Skvěle,“ odpověděl Strike srdečně. „Líbí se mu v nové práci.“

„A Penny s děvčaty?“

„Jo, všichni jsou rádi, že jsou zpátky v Cornwallu.“

„To je dobře,“ řekla Joan. „Daveova máma si myslela, že se Penny neo bude z Bristolu chtít.“

„Ale ne, všechno jim to skvěle vyšlo.“

Za Joaninými zády se otevřely dveře ložnice. Stál v nich Luke v pyžamu a ostentativně si protíral oči.

„Vzbudili jste mě,“ oznámil Strikovi a Joan.

„Promiň, zlatíčko,“ řekla Joan.

„Můžu si vzít Coco Pops?“

„Samozřejmě že můžeš,“ přisvědčila Joan láskyplně.

Luke zamířil dolů po schodech a dupal, aby nadělal co největší hluk. Byl pryč sotva minutu a hned běžel po schodech zpátky nahoru, pihovatý obličej mu zářil škodolibým úsměvem.

„Babičko, strýček Cormoran ti polámal kytky.“

Ty hajzlíku.

„Jo, promiň. Ty suché,“ obrátil se Strike k Joan. „Shodil jsem je. Váza je v pořádku...“

„Vůbec nic se nestalo,“ řekla Joan a hned zamířila ke schodům. „Přinesu mechanický smeták.“

„To nemusíš,“ vyhrkl Strike, „já už jsem...“

„Na koberci jsou pořád polámané kousky,“ řekl Luke. „Šlápl jsem na ně.“
Já asi co nevidět šlápnu na tebe, kreténe.

Strike s Lukem šli za Joan do obýváku, kde Strike trval na tom, že od Joan mechanický zametač převezme. Byl to nekvalitní, archaický přístroj, který měla od sedmdesátých let. Když s ním Strike jezdil sem a tam, Luke ho pozoroval z kuchyňských dveří, drze se křenil a cpal si do pusy cereálie. V době, kdy Strike koberec vyčistil k Joanině spokojenosti, se k ranní veselici přidali Jack a Adam spolu s Lucy, která už byla oblečená a zachovávala kamennou tvář.

„Můžeme jít dneska na pláž, mami?“

„Můžeme plavat?“

„Můžu jít se strýčkem Tedem na loď?“

„Sedni si,“ vybídl Strike Joan. „Přinesu ti čaj.“

Lucy se o to ale už postarala. Podala Joan hrníček, po Strikovi šlehla ošklivým pohledem a pak se vrátila do kuchyně a cestou odpovídala svým synům.

„Co se tady děje?“ zeptal se Ted, poté co se přišoural do pokoje v pyžamu, zmatený z toho, že je v domě rušno už za úsvitu.

Kdysi býval téměř stejně vysoký jako Strike, který se mu velmi podobal. Husté kudrnaté vlasy měl teď bílé jako sníh, snědý obličej mu spíš popraskal, než že by ho rozryly vrásky, ale jinak byl Ted stále silný muž, i když už trochu shrbený. Joanina diagnóza mu ale zřejmě zasadila přímo fyzickou ránu. Vypadal doslova otrěseně, poněkud dezorientovaně a nejistě.

„Jenom se balím, Tede,“ řekl Strike, jehož zničehonic popadla neodolitelná touha odejít. „Musím jet prvním trajektem, abych stihl ranní vlak.“

„Aha,“ odušil Ted. „Takže ty už se vracíš do Londýna, ano?“

„Jo,“ přisvědčil Strike a mrskl nabíječku a deodorant do sportovní tašky, kde už měl pečlivě naskládané všechny ostatní věci. „Za pár týdnů ale zase přijedu. Dáte mi vědět, jak se máte, že ano?“

„Nemůžeš odjet bez snídaně!“ prohlásila Joan nervózně. „Přichystám ti sendvič...“

„Pro mě je na jídlo příliš brzy,“ lhal Strike. „Vypil jsem si čaj a něco sním ve vlaku. Vyříd' jí to,“ obrátil se k Tedovi, protože Joan ho neposlouchala a chvátala do kuchyně.

„Joanie!“ zavolal Ted. „On s sebou nic nechce!“

Strike popadl z opěradla židle sako a odnesl si tašku do chodby.

„Měla by ses vrátit do postele,“ řekl Joan, když se s ním přispěchala rozloučit. „Opravdu jsem tě nechtěl probudit. Odpočívej, ano? Ať to měsíčko pár týdnů řídí někdo jiný.“

„Kéž bys tak přestal kouřit,“ odpověděla smutně.

Strikovi se podařilo teatrálně obrátit oči v sloup a potom ji objal. Přitiskla se k němu stejně, jako to dělávala, když Leda netrpělivě čekala, aby si ho odvedla pryč, a Strike její objetí opětoval, přičemž ho opět zabolelo, jak rozpolcený je ve své přízni, že se sám stal bojištěm a zároveň trofej a že musí pojmenovat něco, co je nezařaditelné a nepoznatelné.

„Ahoj, Tede,“ řekl a objal svého strýce. „Zavolám ti, až přijedu domů, a domluvíme se, kdy mám přijet příště.“

„Mohl jsem tě odvézt,“ namítl Ted neprůbojně. „Opravdu nechceš hodit autem?“

„Já mám trajekt rád,“ vymýšlel si Strike. Ve skutečnosti nedokázal rovné schůdky dolů na loď zvládnout bez pomoci převozníka, ale jelikož věděl, že jim to udělá radost, prohlásil: „Připomíná mi to, jak jste nás brávali s sebou na nákupy, když jsme byli děti.“

Lucy ho pozorovala dvěma obýváku se zjevně lhostejným výrazem. Luke s Adamem se nechtěli odtrhnout od svých cereálií, ale Jack se protáhl se zatajeným dechem do úzké předsíně a řekl:

„Díky za ty odznaky, strýčku Corme.“

„Rádo se stalo,“ odpověděl Strike a počechral chlupci vlasů. „Ahoj, Luce,“ zavolal. „Brzy se uvidíme, Jacku,“ dodal.

5

*Neodvčtil téměř nic, v srdci svém
jen zdusil mocné pobouření,
neuměl je však dobře ukrýt v něm,
zamračená tvář se zakaboní...*

Edmund Spenser: *Královna víl*

V pokoji v penzionu, kde Robin strávila noc, se našlo sotva dost místa pro úzkou postel, komodu a vratké umyvadlo přimontované v rohu. Stěny byly potažené světle fialovými tapetami s květovaným vzorem, které musel podle Robin každý soudný člověk považovat za nevkusné dokonce i v sedmdesátých letech, povlečení působilo vlhce a okno neúplně zakrývaly zaseklé žaluzie.

V nevlídném svitu holé žárovky, jež nijak nezjemňovalo děrované proutěné stínítko, vypadala Robin v zrcadle vyčerpaně a neupraveně, což podtrhovaly fialové kruhy pod očima. V batohu měla jenom věci, které si na sledovačku brávala pokaždé: přiléhavou hučku pro případ, že by potřebovala skrýt své výrazné rudozlaté vlasy, sluneční brýle, něco na převlečení, kreditní kartu a průkazy totožnosti na několik různých jmen. Čisté tričko, které z batohu právě vytáhla, bylo strašně pomačkané a vlasy nutně potřebovaly umýt. Na umyvadle neleželo žádné mýdlo a Robin si zapomněla přibalit zubní kartáček a pastu, neboť nepředpokládala, že by mohla strávit noc mimo domov.

Vyrazila už před osmou. V Newton Abbot se zastavila v drogerii a v samoobsluze, kde si k základním toaletním potřebám a suchému šamponu

přikoupila malou lahvičku kolínské 4711. Zuby si vyčistila a upravila se, jak nejlépe to šlo, na toaletě v supermarketu. Když se česala, přišla jí zpráva od Strika:

Budu v kavárně Palacio Lounge na náměstí Moor v centru Falmouthu. Cestu ti každý poradí.

Čím dále na západ Robin jela, tím byla krajina svěžejší a zelenější. Jelikož pocházela z Yorkshiru, připadalo jí v Torquay zvláštní, že v Anglii opravdu vidí kvést palmy. Pro člověka, který vyrůstal uprostřed holých, zvlněných vřesovišť a strání, byly tyto úzké silničky obklopené bujnou vegetací a téměř subtropickou zelení nemalým překvapením. Potom nalevo zahlédla pableskovat stříbřitou hladinu moře, širokou a třpytivou jako zrcadlové sklo, a jeho slaná příchuť se smíchala s citrusovou vůní narychlo koupené kolínské. Navzdory únavě zjišťovala, že ji překrásné ráno a představa, že ji na konci cesty očekává Strike, povznáší na duši.

Do Falmouthu přijela v jedenáct hodin, ve snaze najít místo k parkování projížděla ulicemi plnými turistů, kolem průčelí obchodů ověšených plastovými hračkami, a míjela hospody ozdobené vlaječkami a pestrobarevnými květinovými truhlíky v oknech. Jakmile zaparkovala přímo na Mooru, rozlehlém otevřeném náměstí s tržištěm v centru města, všimla si, že pod nánosem nevkusných turistických lákadel se Falmouth může pochlubit nádhernými budovami z devatenáctého století a v jedné z nich se nachází kavárna a restaurace Palacio Lounge.

Vysoké stropy a klasické proporce stavby, která zřejmě bývala soudní budovou, zdobil rozpačité svérázný styl zahrnující křiklavě oranžové květinové tapety, stovky kýčovitých obrázků v pastelových rámech i vycpanou lišku oděnou v obleku soudního úředníka. Hosté, mezi nimiž převažovali studenti a rodiny s dětmi, posedávali na dřevěných židlích nejrůznějšího původu a jejich brebentění se rozléhalo prostornou místností. Po několika vteřinách Robin zahlédla v zadní části kavárny mohutnou postavu nevrle vyhlížejícího Strika, který vůbec nevypadal šťastně v sousedství dvou

rodinek, jejichž malé děti, většinou v batikovaném oblečení, pobíhaly mezi stolky.

Když k němu kličkovala mezi stoly, měla Robin chvíli dojem, že Strika napadlo vstát, aby se s ní přivítal, ale i pokud měla pravdu, nakonec se rozhodl, že zůstane sedět. Věděla, jak vypadá, když ho noha bolí, jak se mu prohloubí vrásky kolem úst, jako by zatíнал zuby. Jestliže si Robin před třemi hodinami připadala v zaprášeném zrcadle v penzionu unavená, Strike působil naprosto vyčerpaně, na neoholené tváři jako by mu zůstala špína a pod očima měl tmavomodré kruhy.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji a snažil se, aby ho bylo přes rozjařený výskot hipísáckých dětiček slyšet. „Zaparkovalas v pohodě?“

„Stojím hned za rohem,“ řekla a přisedla si k němu.

„Zvolil jsem tohle místo, protože jsem si říkal, že to snadno najdeš,“ vysvětlil jí.

Do jejich stolku vrazil malý hošík a Strikovi vyšpláchla káva na talířek, zaneřádný drobký po croissantu. Dítě hned odběhlo. „Co si dáš?“

„Kafe by mi bodlo,“ odpověděla Robin nahlas, aby křik dětí přehlušila. „Jak se mají věci v St Mawes?“

„Žádná změna,“ odušil Strike.

„To je mi líto,“ řekla Robin.

„Proč? Ty za to nemůžeš,“ zavrčel Strike.

Sotva to bylo přivítání, jaké Robin očekávala po dvouapůlhodinové jízdě, aby ho vyzvedla. Možná svou rozladěnost nedokázala skrýt, protože Strike dodal:

„Díky, že jsi přijela. Jsem za to vděčný. *Nepředstírej, že mě nevidíš, ču-ráku,*“ dodal popuzeně, když kolem nich prošel mladý číšník a nevyšiml si jeho zdvižené ruky.

„Zajdu k pultu,“ řekla Robin. „Stejně musím na záchod.“

Poté co se vyčurala a podařilo se jí objednat si u uštvaneho číšníka kávu, začala jí v levé části hlavy tepat prudká bolest. Když se vrátila ke stolku, Strike vypadal, že každou chvíli vybuchne, protože děti od vedlejších stolků teď ječely ještě hlasitěji než předtím a honily se kolem netečných rodičů,

kteří vzniklý rámus prostě jen překřikovali. Robin blesklo hlavou, že by měla Strikovi předat telefonický vzkaz od Charlotte, ale hned tu myšlenku zavrhla.

Hlavním důvodem Strikovy mizerné nálady ve skutečnosti bylo, že ho svírala mučivá bolest na konci amputované nohy. Když nastupoval na trajekt do Falmouthu, upadl (*jako totální kokot*, nadával sám sobě). Aby se dostal na přívoz, musel absolvovat ošidný sestup po sešlapaných schodech bez zábradlí a poté udělat další krok dolů na loď, přičemž se mohl chytnout pouze převozníkovy ruky. Kdykoli Strike uklouzl, bylo těžké ho při jeho sto kilech udržet, a jelikož se tak skutečně stalo, přivodilo mu to značné bolesti.

Robin si z kabelky vytáhla paracetamol.

„Bolí mě hlava,“ řekla, když si všimla Strikova pohledu.

„To se teda vůbec nedivím,“ opáčil hlasitě a ohlédl se na rodiče, kteří na sebe křičeli přes pronikavý vrískot svého potomstva a Strika nevnímali. Na okamžik ho napadlo, že by Robin o prášky požádal, to by ale mohlo vyvolat otázky a zbytečné starosti, jichž už měl za poslední týden dost a dost, a tak dál tiše trpěl.

„Kde bydlí ta klientka?“ zeptala se, když zapila prášky kávou.

„Asi pět minut cesty autem. Jmenuje se to Wodehouse Terrace.“

V tu chvíli nejmladší z dětí, které běželo kolem, zakoplo a spadlo obličejem na dřevěnou podlahu. Dětský vrískot a nářek bušil Robin do ušních bubínků.

„Daffy, proboha!“ zaječela pronikavě jedna z batikovaných matek. „Co to vyvádíš?“

Dítě mělo zkrvavená ústa. Matka si přidřepala k jejich stolku a hlasitě holčičku plísnila a utěšovala zároveň, zatímco její sourozenci a kamarádi dychtivě přihlíželi. Cestující na trajektu měli dnes ráno podobné výrazy, když se Strike svalil na palubu.

„Má umělou nohu,“ zakřičel převozník a Strike pojal podezření, že to udělal částečně proto, aby si někdo nemyslel, že Strikův pád zavinil svou nedbalostí. Jeho informace ovšem nijak neumenšila Strikovo zahanbení ani zájem spolucestujících.

„Neměli bychom jít?“ zeptala se Robin, která už byla na nohou.

„Určitě,“ odpověděl Strike, při vstávání se zašklebil bolestí a popadl svou sportovní tašku. „Pitomý děcka,“ zamumlal a odkulhal za Robin do slunečního jasu.

6

*Srdce zatvrzelé, milá paní,
lítovat jednou bude tvého trápení.*

Edmund Spenser: *Královna víl*

Ulice řadových domků Wodehouse Terrace se nacházela na kopci se širokým výhledem na záliv pod ní. Většina domů měla zrekonstruovaná podkroví, ale jak si všimli už z ulice, dům Anny a Kim byl přebudovaný mnohem víc než ostatní, rozšířený o jakousi prosklenou krychli v místech, kde kdysi bývala střecha.

„Co Anna dělá?“ zeptala se Robin, když stoupali po schodech k tmavomodrým vstupním dveřím.

„Nemám ponětí,“ odpověděl Strike, „ale její manželka je psychologka. Mám dojem, že z představy vyšetřování není zrovna nadšená.“

Stiskl tlačítko domovního zvonku. Uslyšeli kroky na zřejmě dřevěné podlaze a dveře otevřela bosá doktorka Sullivanová, vysoká blondýna v džínách a tričku. V brýlích se jí odráželo sluneční světlo. S neskrývaným překvapením přejela pohledem ze Strika k Robin.

„Moje spolupracovnice Robin Ellacottová,“ představil ji Strike.

„Aha,“ odtušila Kim a zatvářila se popuzeně. „Uvědomujete si, že... tohle měla být jen informativní schůzka.“

„Robin byla náhodou o kus dál na pobřeží kvůli jinému případu, takže...“

„Velice ráda počkám v autě,“ navrhla Robin zdvořile, „pokud by si Anna chtěla promluvit s Cormoranem raději o samotě.“

„Dobře – uvidíme, jak se k tomu Anna postaví.“

Kim poodstoupila, aby je pustila dál, a dodala: „Rovně po schodech nahoru do obýváku.“

Dům byl očividně celý přestavěný, aby splňoval vysoké nároky. Všude jen vybělené dřevo a sklo. Ložnici, jak si Robin pootevřenými dveřmi všimla, přemístily do přízemí spolu s další místností, zřejmě pracovní. Nahore ve skleněné krychli, kterou viděli z ulice, se nacházel otevřený prostor spojující kuchyni, jídelnu a obývací pokoj, odkud byl úchvatný výhled na moře.

Anna stála u nablýskaného, drahého kávovaru, oblečená v plandavém modrém bavlněném overalu a bílých plátěnkách, což Robin připadalo elegantní a Strikovi nevkusné. Vlasy měla sčesané dozadu, a odhalovaly tak jemné linie jejích kostí.

„Jé, dobrý den,“ vyhrkla a při pohledu na ně sebou trhla. „Neslyšela jsem přes kávovar zvonek.“

„Annie,“ řekla Kim, když vešla za Strikem a Robin do pokoje, „to je Robin Ellacottová, ehm... Cameronova spolupracovnice. Ráda zase odejde, pokud bys raději chtěla mluvit...“

„Cormoranova,“ opravila ji Anna. „Pletou si to lidi často?“ zeptala se Strika.

„Častěji, než by člověk čekal,“ odpověděl s úsměvem. „Je to ale ztraceně pitomý jméno.“

Anna se zasmála.

„Klidně zůstaňte,“ obrátila se k Robin, přistoupila blíž a podala jí ruku. „Myslím, že jsem četla i o vás,“ dodala a Robin předstírala, že si nevšimla, jak Anna krátce sjela pohledem k jizvě na jejím předloktí.

„Posadte se, prosím,“ pobídla je Kim a pokynula Strikovi a Robin k sedací soupravě postavené kolem nízkého plexisklového stolku.

„Kávu?“ navrhla Anna a oba nabídku přijali.

Do místnosti se vplížila ragdollka, jemně našlapovala mezi fleky slunečního světla na podlaze a její průzračně modré oči připomínaly ty Joaniny na opačném břehu zálivu. Poté co podrobila Strika s Robin nevzrušeně mu, ale pečlivému zkoumání, zlehka vyskočila na pohovku a uvelebila se Strikovi na klíně.

„Je to paradox,“ podotkla Kim, když přinášela ke stolku podnos naložený šálky a sušenkami, „ale Cagney naprosto zbožňuje chlapy.“

Strike s Robin se zdvořile zasmáli. Anna přinesla konvici s kávou a obě ženy se posadily vedle sebe naproti Strikovi s Robin, přičemž jejich tváře prudce nasvítilo slunce, dokud Anna nesáhla po dálkovém ovládání, jímž automaticky stáhla krémově zbarvené okenní žaluzie.

„Nádherné místo,“ vydechla Robin a rozhlédla se kolem sebe.

„Díky,“ řekla Kim. „To je její práce,“ dodala a poplácala Annu po koleni. „Ona je architektka.“

Anna si odkašlala.

„Chci se vám omluvit,“ začala a upřeně se na Strika zadívala svými nezvykle stříbrošedými očima, „za to, jak jsem se včera večer chovala. Měla jsem v sobě pár skleniček vína. Asi jste si musel myslet, že jsem cvok.“

„Kdybych si to myslel,“ odpověděl Strike a hladil hlasitě předoucí kočku, „nebyl bych tady.“

„Ale když jsem se zmínila o spiritistce, asi jste získal dojem, že jsem... protože Kim už mi řekla, že jsem se musela zbláznit, když jsem ji šla navštívit, to mi věřte.“

„Já si nemyslím, že by ses zbláznila, Annie,“ namítla Kim tiše. „Myslím si, že jsi citlivá. To je rozdíl.“

„Můžu se zeptat, co vám spiritistka řekla?“ zeptal se Strike.

„Záleží na tom?“ opáčila Kim a zadívala se na Strika pohledem, v němž se podle Robin zračila nedůvěra.

„Ne s ohledem na vyšetřování,“ odpověděl Strike, „ale jelikož mě Anna oslovila kvůli ní...“

„Ve skutečnosti mi neřekla nic užitečného,“ skočila mu do řeči Anna, „nic, co bych...“

S nervózním smíchem zavrtěla hlavou a začala znovu.

„Já vím, že to byla hloupost. Já... prožila jsem si poslední dobou těžké chvíle... Odešla jsem z firmy a táhne mi na čtyřicet a... zkrátka Kim byla pryč na nějakém kurzu a já... myslím, že jsem prostě chtěla...“

Bezradně rozhodila rukama, zhluboka se nadechla a pokračovala:

„Je to taková obyčejná ženská, bydlí v Chiswicku. Dům má plný andlíků... tedy vyrobených z keramiky a skla, a jeden byl namalovaný na samotu nad krbem.

Kim,“ pokračovala Anna tísnivě a Robin letmo pohlédla na psycholožku, jejíž výraz zůstával chladný a netečný; „Kim si myslí, že ta spiritistka už o mé matce věděla předem, že si ji vygooglovala, než jsem tam přijela. Řekla jsem jí své pravé jméno. Když jsem tam dorazila, prostě jsem jí sdělila, že moje matka zemřela už dávno... i když...“ odmlčela se Anna a znovu nervózně rozhodila štíhlýma rukama, „o matčině smrti samozřejmě neexistuje žádný důkaz... Tím by se to dost... Ale v každém případě jsem té spiritistce řekla, že umřela a že mi nikdo jasně nevysvětlil, jak se to stalo.

A tak se ta žena uvedla do... ano, myslím, že se dá říct, že byla v transu,“ popisovala Anna a vypadala nesvá, „a pověděla mi, že si lidé mysleli, že mě chrání pro moje dobro, ale že přišel čas, abych se dozvěděla pravdu, a že už brzy najdu ‚vodítko‘, které mě k té pravdě přivede. A taky řekla: ‚Vaše matka je na vás moc pyšná,‘ a ‚Nikdy vás nespustila z očí,‘ a další podobné věci; myslím, že něco takového říkají vždycky... A nakonec ještě dodala: ‚Odpočívá na posvátném místě.‘“

„Odpočívá na posvátném místě?“ opakoval Strike.

„Ano. Předpokládám, že mě tím chtěla utěšit a povzbudit, jenže já do kostela nechodím. Nějaká posvátnost nebo neposvátnost místa, kde matka odpocívá – pokud je vůbec pohřbená –, to je sotva moje hlavní starost.“

„Nebude vám vadit, když si budu dělat poznámky?“ zeptal se Strike.

Vytáhl zápisník a pero, což kočka Cagney považovala za signál ke hře. Zatímco si Strike zapisoval poznámky o schůzce, pokoušela se mu packou vyrazit pero z ruky.

„Pojď sem, ty zvíře bláznivý,“ řekla Kim a vstala, aby kočku zvedla a postavila ji zpátky na sluncem vyhřátou podlahu.

„Abychom to vzali od začátku,“ navázal Strike. „Musela jste být ještě hodně malá, když se vaše matka ztratila, že?“

„Bylo mi jen něco málo přes rok,“ odvětila Anna, „takže si na ni vůbec nepamatuju. Když jsem vyrůstala, v domě jsme neměli žádné její fotogra-

fie. Dlouho jsem nevěděla, co se stalo. Tenkrát samozřejmě nebyl žádný internet a matka si po svatbě navíc ponechala své dívčí jméno. Vyrůstala jsem jako Anna Phippsová, což je jméno po otci. Kdyby se přede mnou někdo zmínil o ‚Margot Bamboroughové‘ dřív, než mi bylo jedenáct, nevěděla bych, že to se mnou nějak souvisí.

Považovala jsem za svou mámu Cynthii. Dělal mi chůvu, když jsem byla malá,“ vysvětlovala. „Je to otcova sestřenice přes dvě kolena a je o dost mladší než on, ale jmenuje se taky Phippsová, a tak jsem nás považovala za standardní nukleární rodinu. Proč taky ne, že ano?

Vzpomínám si, že když jsem nastupovala do školy, říkala jsem si, proč říkám Cyn ‚Cyn‘, a ne ‚mami‘. Jenže pak se táta se Cyn rozhodli, že se vezmou, a řekli mi, že jí odtěď můžu říkat ‚mami‘, když budu chtít, a já si pomyslela: Aha, takhle to je, musela jsem jí předtím říkat jménem, protože nebyli sezdání. Jako dítě se člověk snaží vyplňovat mezery, když něčemu nerozumí, ne? A pomáhá si vlastní vyšinitou logikou.

Bylo mi sedm nebo osm, když mi jedna holka ve škole řekla: ‚To není tvoje skutečná maminka. Tvoje skutečná maminka se ztratila.‘ Znělo to bláznivě. Táty ani Cyn jsem se na to nezeptala. Prostě jsem to v sobě pohřbila, ale asi jsem někde hluboko uvnitř cítila, že jsem právě dostala odpověď na některé podivnosti, kterých jsem si všimla, ale nikdy mi je nikdo neobjasnil.

Pořádně jsem se všechno dozvěděla až v jedenácti. Do té doby už jsem se leccos doslechla od dalších dětí ve škole. ‚Tvoje skutečná maminka utekla,‘ znělo jedno vysvětlení. Potom mi jednoho dne jeden opravdu zlomyslný kluk řekl: ‚Tvoji mámu zabil chlap, který jí uřízl hlavu.‘

Přišla jsem domů a pověděla tatínkovi, co ten kluk říkal. Chtěla jsem, aby se tomu zasmál, aby mě ujistil, že je to směšné, takový protivný kluk... Jenže on místo toho zbledl.

Ještě ten večer mě Cynthia zavolala, abych přišla z pokoje dolů, sedla si se mnou v obýváku a pověděla mi pravdu.

A všechno to, o čem jsem byla přesvědčená, se rozpadlo,“ řekla Anna tiše. „Koho napadne, že by se něco takového mohlo stát v jeho vlastní rodině?

Cyn jsem zbožňovala. Abych řekla pravdu, vycházela jsem s ní lépe než s vlastním otcem. A potom jsem přišla na to, že vůbec není moje máma a že mi oba lhali – lhali mi přímo do očí a lhali i tím, že mi spoustu věcí zamlčeli.

Řekli mi, že moje matka jednou večer odešla ze své ordinace a zmizela. Poslední člověk, který ji viděl živou, byla recepční. Matka jí oznámila, že jde do hospody pět minut cesty od ordinace. Čekala tam na ni její nejlepší kamarádka. Když se moje matka neukázala, kamarádka – jmenovala se Oonagh Kennedyová –, která tam seděla už hodinu, si pomyslela, že musela na schůzku zapomenout. Zatelefonovala do domu mých rodičů. Matka tam nebyla. Otec zavolał do ordinace, ale tam už bylo zavřeno. Setmělo se. Moje matka domů nepřišla. Otec zavolał na policii.

Vyšetřovali to celé měsíce. Nic. Žádné stopy, nikdo ji nezahlédl – aspoň tak mi to vyprávěli otec a Cyn, ale já od té doby četla i věci, které to rozporují.

Zeptala jsem se táty a Cyn, kde jsou matčini rodiče. Odpověděli mi, že umřeli. Ukázalo se, že to je pravda. Můj dědeček zemřel na infarkt pár let poté, co začali matku pohřešovat, a babička umřela na mrtvici o rok později. Moje matka byla jedináček, takže jsem neměla žádné další příbuzné, za kterými bych mohla jít, abych si o ní promluvila.

Ptala jsem se po fotografiích. Můj otec řekl, že se jich všech zbavil, ale Cyn mi nějaké obstarala pár týdnů poté, co jsem se to dozvěděla. Požádala mě, ať otcí neříkám, že mi je dala, ať si je schovám. To jsem taky udělala: měla jsem pouzdro na pyžamo v podobě králíka a tam jsem máminy fotografie schovávala celá léta.“

„Vysvětlili vám váš otec a nevlastní matka, co se mohlo s vaší biologickou matkou stát?“ zeptal se Strike.

„Myslíte, jestli mi řekli o Dennisi Creedovi?“ opáčila Anna. „Ano, ale nezacházeli do podrobností. Řekli mi, že ji možná zabil jeden... jeden zlý člověk. Něco v tom smyslu mi říct museli, už kvůli tomu klukovi, co mi o tom povídal ve škole.“

Představa, že ji možná zabil Creed, byla děsivá – na jeho jméno jsem přišla docela brzy, děti ve škole mě s radostí zasvětily. Začala jsem mít zlé

сны, zdálo se mi o ní, viděla jsem ji bez hlavy. Někdy za mnou v noci přicházela do pokoje. Jindy se mi zdálo, že jsem její hlavu našla ve své bedně s hračkami.

Na svého tátu a Cyn jsem se zlobila čím dál víc,“ pokračovala Anna a propletla si prsty. „Měla jsem samozřejmě zlost, že mi to nikdy sami od sebe neřekli, ale také jsem začala přemýšlet, co dalšího přede mnou ještě skrývají a jestli náhodou nemají ve zmizení mé matky prsty, jestli ji nechtěli odklidit z cesty, aby se mohli vzít. Dostala jsem se trochu na šikmou plochu, začala chodit za školu... Jednou o víkendů jsem utekla a zpátky domů mě přivedla policie. Otec zuřil. Když se ohlédnu zpátky, tak samozřejmě po tom, co se stalo mé matce... když jsem se ztratila já, byť jenom na pár hodin...

Abych vám řekla pravdu, dávala jsem jim co proto,“ řekla Anna zahanbeně. „Ale všechna čest Cyn, ta stála při mně. Nikdy to nevzdala. V té době už měli s tátou vlastní děti – mám mladšího bratra a sestru – a probíhala rodinná terapie a prázdniny s aktivitami na posílení rodinných vztahů, to všechno pod taktovkou Cyn, protože můj otec se ničeho takového rozhodně nechtěl účastnit. Zmínky o mojí matce ho jen přiváděly k zuřivosti a vyvolávaly v něm pocit křivdy. Vzpomínám si, že na mě ječel, jestli si neuvědomuju, jak je *pro něho* strašné, když se to celé vytahuje znovu na světlo, a jak si asi myslím, že se cítí on...

Když mi bylo patnáct, pokusila jsem se vyhledat matčinu kamarádku Oonagh, tu, se kterou se měla sejít ten večer, kdy zmizela. Pracovaly spolu jako servírky v Playboy Clubu,“ řekla Anna s plachým úsměvem, „ale to jsem tehdy nevěděla. Oonagh jsem vypátrala ve Wolverhamptonu, a když jsem se jí ozvala, docela ji to dojalo. Párkrát jsme si příjemně popovídaly po telefonu. Vyprávěla mi věci, které jsem opravdu toužila znát: o matčině smyslu pro humor, o voňavce, kterou používala, což byla Rive Gauche. Druhý den jsem šla a utratila za lahvičku všechny peníze, co jsem dostala k narozeninám. Taky mi povídala o tom, jak byla máma blázen do čokolády a vášnivá fanyнка Joni Mitchell. Když jsem se bavila s Oonagh, připadala mi matka živější než na fotografiích nebo když mi o ní vyprávěli táta a Cyn.

Jenže otec zjistil, že jsem s Oonagh mluvila, a zuřil. Přinutil mě, abych mu na ni dala číslo, zavolal jí a obvinil ji, že mě ponouká, abych se mu vzepřela. Pověděl jí, že jsem problémová, chodím na terapii a že opravdu nepotřebuji, aby mě lidé ‚rozrušovali‘. Mně zakázal používat Rive Gauche. Prohlásil, že tu vůni nedokáže vystát.

Takže jsem se s Oonagh nikdy nesešla, a když jsem se s ní po dvacítce pokusila znovu spojit, nemohla jsem ji najít. Možná mezitím umřela, to netuším.

Přijali mě na univerzitu, odešla jsem z domu a pustila se do čtení všeho, co se dalo sehnat o Dennisi Creedovi. Zlé sny se vrátily, ale nedostala jsem se o nic blíž tomu, co se skutečně stalo.

Inspektor Bill Talbot, který matčino zmizení vyšetřoval, od začátku neskrýval přesvědčení, že ji unesl Creed. Asi už bude po smrti. Tak jako tak se už tenkrát chystal do důchodu.

Potom, několik let po studiích, jsem dostala geniální nápad založit webovou stránku,“ pokračovala Anna. „Moje tehdejší přítelkyně se vyznala v technických věcech. Pomohla mi tu stránku udělat. Byla jsem strašně naivní,“ povzdychla si. „Představila jsem se a prosila o informace o své matce.

Asi si umíte představit, co se stalo. Všeljaké teorie: jasnovidci mi řekli, kde mám kopat, jiní lidé mi říkali, že to samozřejmě provedl můj otec, další mě přesvědčovali, že ve skutečnosti nejsem Margotina dcera a jde mi jenom o peníze a publicitu, a taky přišlo pár opravdu zlomyslných zpráv, v nichž se tvrdilo, že matka pravděpodobně utekla s milencem, případně ještě horší věci. Taky mě oslovilo několik novinářů. Jeden z nich napsal o naší rodině ošklivý článek do *Daily Express*: ozvali se i mému otci a to byl pro náš vztah zřejmě poslední hřebíček do rakve.

Nikdy se to nezhojilo,“ prohlásila Anna sklíčeně. „Když jsem otci oznámila, že jsem lesba, připadalo mi, že si myslí, že mu to dělám naschvál. A Cyn v posledních letech přešla tak trochu na jeho stranu. Vždycky říká: ‚Musím stát taky na straně tvého táty, Anno.‘ Takže,“ dodala, „tak se věci mají.“

Na chvíli zavládlo ticho.

„Musí to být pro vás hrozné,“ řekla Robin.

„To je,“ přitakala Kim a opět Anně položila dlaň na koleno, „a já mám samozřejmě plné pochopení pro Anninu snahu dobrat se nějakého rozřešení. Je ale realistické předpokládat,“ řekla a přejela pohledem z Robin ke Strikovi, „a nechci tím vás dva nijak urazit, že dosáhnete toho, co za celou tu dobu nedokázala policie?“

„Jestli je to realistické?“ opáčil Strike. „To ne.“

Robin si povšimla, jak Anna sklonila hlavu a do velkých očí se jí náhle nahrnuly slzy. Bylo jí starší ženy nesmírně líto, ale zároveň si vážila Strikovy upřímnosti a zdálo se, že to zapůsobilo i na skeptickou Kim.

„Taková je pravda,“ řekl Strike a taktně se zahleděl do svých poznámek, dokud si Anna neosušila oči hřbetem ruky. „Podle mě máme docela solidní šanci, že získáme starý policejní svazek, jelikož si v Metropolitní udržujeme slušné kontakty. Můžeme znovu projít důkazy, navštívit svědky, bude-li to možné, a v podstatě zajistit, že nám touhle sítí nic neproklouzne.“

Ale je dost pravděpodobné, že po tak dlouhé době nenajdeme nic víc, než co objevila policie, a budeme čelit dvěma hlavním překážkám.

Zaprvé to budou nulové forenzní důkazy. Chápu to tak, že po vaší matce se nikdy nenašla žádná stopa, je to pravda? Žádné oblečení, průkazka na autobus... nic.“

„To je pravda,“ zamumlala Anna.

„Zadruhé, jak jste sama podotkla, spousta lidí, s nimiž se znala nebo kteří si mohli toho večera něčeho všimnout, už bude pravděpodobně po smrti.“

„Já vím,“ řekla Anna a po nose jí na plexisklový stolek stekla třpytivá slza. Kim se k ní naklonila a objala ji kolem ramen. „Možná je to tím, že mi táhne na čtyřicet,“ řekla Anna a popotáhla, „ale nedokážu se smířit s představou, že půjdu do hrobu, aniž se dozvím, co se stalo.“

„Tomu rozumím,“ přisvědčil Strike, „ale nechci vám slibovat něco, co pravděpodobně nebudu umět splnit.“

„Objevily se během těch let nějaké nové stopy nebo skutečnosti?“ zeptala se Robin.

Na otázku odpověděla Kim. Zdála se poněkud otřesená Anninou neskrývanou bolestí a dál ji objímala kolem ramen.

„O ničem nevíme, že ne, Annie? Ale veškeré takové informace by se pravděpodobně dostaly k Royovi – Anninu otci. A nemusel nám o nich říct.“

„On se tváří, jako by se nic z toho nikdy nestalo. Tak se s tím vyrovnává,“ řekla Anna a otírala si slzy. „Předstírá, že moje matka nikdy neexistovala – až na tu nepohodlnou skutečnost, že kdyby opravdu neexistovala, nebyla bych tady já.“

Věřte tomu, nebo ne,“ pokračovala, „ale nabízí se i možnost, že prostě jen odešla sama od sebe a už se nevrátila, už se nikdy nechtěla dozvědět, jak se mám, nechtěla nám dát vědět, kde je. To se mi taky honí hlavou. Je to pro mě nesnesitelné pomýšlení. Moje babička stála na otcově straně, ale já ji nikdy neměla ráda – byla to ta nejpodlejší ženská, jakou jsem kdy poznala. Vzala na sebe úkol říkat mi, že ona sama vždycky zastávala názor, že moje matka prostě utekla. Že jako manželka a matka nebyla spokojená. Zraňovalo mě to víc, než dokážu popsat, ta představa, že by moje matka nechala všechny prožívat tu hrůzu neustálé nejistoty, co se s ní stalo, a nikdy se nezajímala, jestli je její dcera v pořádku...“

I kdyby ji zabil Dennis Creed,“ pokračovala Anna, „bylo by to samozřejmě hrozné – otřesné –, ale znamenalo by to konec. Mohla bych truchlit, a ne žít s vědomím, že někde možná je, že žije pod jiným jménem a nestará se, co se s námi se všemi stalo.“

Nastalo krátké ticho, v němž se Strike i Robin napili kávy, Anna popotáhla a Kim se zvedla z pohovky, aby utrhla papírovou kuchyňskou utěrku a podala ji své manželce.

Do místnosti vešla druhá ragdollka. Čtyři lidské bytosti počastovala opovržlivým pohledem a pak si lehla na zem a natáhla se do pruhu dopadajícího slunečního světla.

„To je Lacey,“ řekla Kim, zatímco Anna si utírala obličej. „Ta nemá ráda v podstatě nikoho, ani nás.“

Strike s Robin se opět zdvořile zasmáli.

„Jak tohle funguje?“ zeptala se Kim znenadání. „Kolik si účtujete?“

„Podle odpracovaných hodin,“ odpověděl Strike. „Dostávaly byste měsíční vyúčtování s výčtem jednotlivých položek. Naše ceny vám můžu po-

slat e-mailem,“ nabídl, „ale umím si představit, že si to napřed budete chtít důkladně probrat mezi sebou, než dospějete k nějakému rozhodnutí.“

„Ano, to určitě,“ řekla Kim, ale když dávala Strikovi svoji e-mailovou adresu, starostlivě pozorovala Annu, která seděla se skloněnou hlavou a kuchyňskou utěrku si v pravidelných intervalech stále tiskla k očím.

Strikův pahýl zaprotestoval proti žádosti, aby opět nesl jeho váhu tak krátce poté, co se Strike posadil, ale zdálo se, že už není o čem diskutovat, obzvláště když Anna upadla do plačtivého mlčení. S mírnou lítostí nad netknutým talířkem sušenek si detektiv podal s Annou ruku. Byla studená.

„V každém případě díky,“ rozloučila se a on měl dojem, že ji zklamal, jako by doufala, že jí slíbí nalézt pravdu, odpřisáhne na svou čest, že udělá to, co se nikomu jinému nepodařilo.

Z domu je vyprovodila Kim.

„Zavoláme vám,“ ujistila je. „Ještě dnes odpoledne. Bude to stačit?“

„Skvělé, budeme čekat, že se nám ozvete,“ řekl Strike.

Když zamířili po sluncem zalitých zahradních schodech dolů na ulici, Robin se ještě ohlédla a spatřila, jak se za nimi Kim zvláště dívá, jako by ve dvojici návštěvníků našla cosi, co neočekávala. Když si všimla Robinina pohledu, reflexivně se usmála a zavřela tmavomodré dveře.

7

*Přátelsky tak spolu rozmlouvali
cestou přes pustinu, krásné kraje...*

Edmund Spenser: *Královna víl*

Jakmile vyjeli z Falmouthu, Strikovi se zvedla nálada, což Robin přičítala především zájmu o možný nový případ. Ještě nezažila, že by neobvyklý a fascinující problém neupoutal jeho pozornost, bez ohledu na to, co se zrovna odehrávalo nebo neodehrávalo v jeho osobním životě.

Částečně měla pravdu: Annin příběh Strika rozhodně zaujal, ale detektiv se těšil hlavně z toho, že několik hodin nebude muset zatěžovat svou protězu, a z vědomí, že s každou ubíhající minutou se zvětšuje vzdálenost mezi ním a jeho sestrou. Pootevřel si okno, vpustil do interiéru starého auta osvěžující, důvěrně známý mořský vzduch, zapálil si cigaretu, vyfoukl kouř co nejdál od Robin a zeptal se:

„Viděla ses někdy s Morrisem, co jsem byl pryč?“

„Viděla jsem se s ním včera,“ odpověděla Robin. „Zaplatila jsem mu měsíční výdaje.“

„To je bezva, díky,“ řekl Strike, „chtěl jsem ti připomenout, že se to musí vyřídit. Co si o něm myslíš? Barclay tvrdí, že je v práci dobrý, jenom se prý v autě moc vykecává.“

„Jo,“ přisvědčila Robin vyhýbavě, „opravdu mluví rád.“

„Hutchins si myslí, že je trochu vlezlý,“ nadhodil Strike lehkou udičku.

Všiml si zvláštního tónu, jakým Morris mluvil výhradně s Robin. Hutchins mu rovněž oznámil, že se ho Morris vyptával, jestli je Robin zadaná.

„Hmm,“ protáhla Robin, „já jsem s ním vlastně nepřišla do kontaktu tolik, abych si mohla udělat názor.“

Když vzala v úvahu, jaký stres teď na Strika doléhá, a nával práce, který se agentura usilovně snažila zvládnout, rozhodla se jeho poslední akvizici nekritizovat. Dalšího člověka potřebovali. Morris se přinejmenším vyznal v tom, co dělá.

„Pat ho má ráda,“ dodala trochu škodolibě, takže ji pobavilo, když koutkem oka zahlédla, jak se k ní Strike otočil s nasupeným výrazem.

„Boha jeho, to přece není žádný doporučení.“

„Nevděčníku,“ řekla Robin.

„Uvědomuješ si, že za týden už bude těžší dát jí padáka? Zkušební dobu už má skoro za sebou.“

„Já jí nechci dávat padáka,“ ohradila se Robin. „Podle mě je skvělá.“

„Tak jo, ale jestli s ní budou časem problémy, jde to za tebou.“

„Nic za mnou nejde,“ protestovala Robin. „Pat mi na hlavu nehodíš. Přijali jsme ji společným rozhodnutím. To ty jsi říkal, že už máš brigádnic plný zuby...“

„A ty jsi byla ta, co řekla: ‚Přijmout nějakou klasičtější sekretářku by nemusel být špatný nápad.‘ A pak taky: ‚Neměli bychom ji zavrhnout kvůli jejímu věku...‘“

„Já vím, co jsem říkala, a za tím výrokem o věku si stojím. My opravdu potřebujeme někoho, kdo umí pracovat v Excelu a je efektivní, jenže to ty jsi...“

„Nechtěl jsem, abys mě obviňovala z věkové diskriminace.“

„*To ty jsi jí tu práci nabídl,*“ prohlásila Robin neústupně.

„Už nevím, co jsem si tenkrát sakra myslel,“ zamumlal Strike a oklepal popel z okna.

Patricii Chaunceyové bylo šestapadesát a vypadala na pětadesát. Byla to hubená žena s hlubokými vráskami, opičím obličejem a jako uhel černými vlasy, které působily až nevěrohodně, v kanceláři ustavičně kouřila elektronické cigarety, ale taky ji vídali, jak ve chvíli, kdy se její nohy dotkly na konci pracovní doby chodníku, okamžitě šlukuje cigarety Superkings. Pat

měla tak hluboký a chraplavý hlas, že si ji lidé v telefonu často pletli se Strikem. Seděla u někdejšího Robinina pracovního stolu v předpokoji agentury a převzala vyřizování většiny agenturních telefonátů a administrativních povinností, zatímco Robin se začala naplno věnovat detektivní práci.

Mezi Strikem a Pat už od začátku panovalo napětí, což Robin nešlo na rozum, protože je měla oba ráda. Byla zvyklá na Strikovu občasnou náladovost a měla sklon ho omlouvat, obzvlášť když pojala podezření, že má bolesti, ale Pat si nebrala servítky, a jakmile Strike neprojevil náležitý vděk, když mu předávala telefonické vzkazy, klidně vyštěkla: „Říct ‚díky‘ by tě snad zabilo.“ Očividně nesdílela zbožnou úctu, jakou nyní slavnému detektivovi projevovaly některé brigádnice, z nichž jednu na hodinu propustili, když Strike zjistil, že ho z přední kanceláře potají točí na mobil. I chování současné sekretářky vykazovalo známky každodenní snahy získat na Strika něco kompromitujícího a také projevila jisté uspokojení, když se doslechla, že promáčeklina na jedné z registratur vznikla ve chvíli, kdy do ní Strike praštil.

Na druhou stranu byly svazky aktuální a průběžně doplňované, účty v pořádku, veškeré doklady pečlivě zanesené, telefony zvedala bez prodlení, zprávy předávala precizně, nikdy jim nedošly čajové pytlíky ani mléko a Pat nikdy nepřišla pozdě, bez ohledu na počasí nebo zpožděné metro.

Také byla pravda, že Pat měla ráda Morrise, kterému se dostávalo většiny jejich vzácných úsměvů. Morris si vždycky dával záležet, aby Pat a kouzlu jejich modrých očí složil náležitou poklonu, než obrátil svou pozornost k Robin. Pat už si uvědomovala, že tu existuje možnost milostného vztahu mezi jejími mladšími kolegy.

„Vypadá moc dobře,“ řekla Robin zrovna minulý týden, když Morris zatelefonoval svou polohu, aby mohly dočasně nedostupnému Barclayovi oznámit, kde má převzít sledování v jejich největším případě. „Aspoň to mu musíš nechat.“

„Já mu nic nechávat nemusím,“ opáčila Robin trochu popuzeně.

Úplně jí stačilo, jak na ni ve dnech volna tlačila Ilsa ohledně Strika, a nepotřebovala, aby jí v pracovní době ještě Pat předhazovala Morrise.

„To máš vlastně pravdu,“ zareagovala Pat nevzrušeně. „Musíš ho přinutit, ať si to zaslouží.“

„Každopádně,“ ozval se Strike, když dokouřil a típl nedopalek do plechovky, kterou Robin kvůli tomu vozila v přihrádce v přístrojové desce, „jsi dotáhla Šťápatce. To je zatraceně dobrá práce.“

„Díky,“ řekla Robin. „Ale zase toho budou plné noviny. Bigamie je vždycky sousto pro novináře.“

„No jo,“ přisvědčil Strike. „Pro něho to jistě bude horší než pro nás, ale stálo by za to vynechat z toho naše jméno, kdyby to šlo. Promluví si s paní Championovou z Windsoru. Takže nám zůstává,“ odpočítával jména na silných prstech, „Dvoják, Čipera, Korespondák a Vyčůránek.“

V agentuře se stalo zvykem přidělovat sledovaným osobám a klientům přezdívky, hlavně proto, aby se jejich skutečná jména nedostala na veřejnost nebo do e-mailů. Dvoják byl jejich dřívější klient, který se nedávno objevil znovu, když vyzkoušel jiné soukromé detektivy a zjistil, že nesplňují jeho požadavky. Strike s Robin dříve vyšetřovali dvě jeho přítelkyně. Při zběžném pohledu se zdálo, že má nevidanou smůlu v lásce jako muž, jehož partnerky, které zpočátku přitahuje jeho tučné bankovní konto, mu podle všeho nikdy nedokážou zůstat věrné. Postupem času dospěli Strike s Robin k přesvědčení, že Dvoják odvozuje své obskurní citové, či přímo sexuální uspokojení z toho, že je podváděný, a že si je platí, aby mu dodávali důkazy, které ho nejenže vůbec netrápí, ale naopak mu poskytují rozkoš. Jakmile mu předložili fotografické důkazy o proradnosti jeho přítelkyně, okamžitě ji konfrontoval, zavrhl a našel si jinou, aby celé schéma opakoval. Tentokrát chodil s okouzující modelkou, která mu zřejmě byla až doposud k jeho špatně skrývanému zklamání věrná.

Čipera, jehož nenápaditou přezdívku vybral Morris, byl čtyřiadvacetiletý tanečník, který měl v současné době poměr s devětatřicetiletou, dvakrát rozvedenou ženou, pozoruhodnou především svým dlouhodobým užíváním drog a mimořádným svěřenským fondem. Otec této celebrity agenturu zaměstnával, aby zjistila o Čiperově původu a chování cokoli, co by se dalo využít, aby dceru zbavil jeho vlivu.

Korespondák byl prozatím zcela neznámá veličina. Podle Robinina názoru celkem neatraktivní moderátor středního věku, který v televizi předpovídal počasí, se na agenturu obrátil poté, co mu policie oznámila, že s korespondenčními lístky a pohlednicemi, které mu začaly chodit do zaměstnání a – což ho znepokojovalo ještě víc – bývaly mu i osobně doručovány v časných ranních hodinách do místa bydliště, nemohou nic dělat. Lístky a pohlednice neobsahovaly žádné výhrůžky. Vlastně na nich často nestálo nic víc než banální komentáře k volbě moderátorovy kravaty, nicméně podávaly jasný důkaz, že pisatel ví o mužově pohybu a soukromém životě mnohem víc, než by cizí člověk měl. Použití korespondenčních lístků a pohlednic rovněž představovalo zvláštní volbu, když dnes bylo o tolik snazší znepříjemňovat lidem život online. Subdodavatel agentury Andy Hutchins už teď strávil plné dva týdny v autě zaparkovaném přes noc před moderátorovým domem, ale Korespondák se doposud neukázal.

Poslední a nejlukrativnější byl zajímavý případ Vyčůránka, mladého investičního bankéře, jehož náhlý vzestup ve firmě vyvolal mezi jeho přehlíženými kolegy předvídatelné rozhořčení, které přerostlo v neskrývanou podezíravost, když se dočkal povýšení do pozice druhého nejvýše postaveného člověka ve firmě na úkor tří nesporně lépe kvalifikovaných kandidátů. Jakou konkrétní páku měl Vyčůránek na ředitele společnosti (známého v agentuře jako Vyčůránkův šéf nebo pod zkratkou VŠ), se teď stalo předmětem zájmu nejen Vyčůránkových podřízených, ale také dvou nedůvěřivých členů správní rady, kteří se setkali se Strikem v přítomnosti jednoho baru v City a předešleli mu své obavy. Strikova současná strategie spočívala ve snaze dozvědět se o Vyčůránkovi víc přes jeho osobní asistentku a v souladu s tímto záměrem dostal Morris za úkol se s ní po pracovní době seznámit, aniž jí prozradí své skutečné jméno a povolání, a pokusit se zjistit, jak daleko sahá její loajalita k Vyčůránkovi.

„Potřebuješ být zpátky v Londýně v nějakou konkrétní hodinu?“ zeptal se Strike po krátkém mlčení.

„Ne,“ odpověděla Robin. „Proč se ptáš?“

„Nevadilo by ti,“ řekl Strike, „kdybychom se zastavili na jídlo? Nesnídal jsem.“

Souhlasila, přestože si vzpomněla, jak před ním ležel talířek plný drobků po croissantu, když za ním přišla do kavárny Palacio Lounge. Zdálo se, že jí Strike čte myšlenky.

„Croissant nemůžeš počítat. To je z větší části jenom vzduch.“

Robin se zasmála.

Než dorazili k velké benzince Cornwall Services, zavládla mezi nimi navzdory únavě téměř veselá nálada. Robin, která dbala na své předsevzetí jíst zdravěji, se pustila do salátu, a jakmile si Strike s uspokojením několikrát ukousl z bagety se šunkou a sýrem, poslal Kim Sullivanové e-mailem jejich ceník a způsob fakturace a poté prohlásil:

„Dneska ráno jsem se pohádal s Lucy.“

Robin si domyslela, že se museli pohádat pořádně, když se o tom Strike zmiňuje.

„V pět hodin ráno na zahradě, když jsem tam v klidu kouřil.“

„To je na hádku trochu brzo,“ řekla Robin a nímrala se v listech salátu.

„No, nakonec se ukázalo, že spolu soutěžíme v handicapových sázkách ve hře ‚Kdo miluje Joan víc‘. Já ani nevěděl, že jsem k tomu zápasu nastoupil.“

Další minutu mlčky jedl a pak pokračoval:

„Skončilo to tím, že jsem jí řekl, že Adama považuju za ukňouranýho hajzlíka a Luka za totálního kretěna.“

Robin, která se zrovna napila vody, se nadechla a přemohl ji záchvat kašle. Hosté od sousedních stolů se ohlíželi, jak kolem sebe prská a lapá po dechu. Popadla za stolu papírový ubrousek, aby si osušila bradu a vlhkost v očích, a zasípala:

„Proč jsi jí *proboha* něco takového říkal?“

„Protože Adam je ukňouranej hajzlík a Luke totální kretěn.“

Robin se zasmála, přestože se pořád snažila vykašlat vodu ze svých dyčacích cest, a do očí jí znovu vhrkly slzy, ale potom zavrtěla hlavou.

„Zatraceně, Cormorane,“ řekla, když mohla konečně promluvit normálně.

„Ty jsi s nima ten týden žít nemusela. Luke mi rozbil nový sluchátka a potom ten hajzlík utekl s mojí nohou. Pak mě Lucy obvinila, že upřednostňuju Jacka. Samozřejmě že ho upřednostňuju – je z nich jedinej slušnej.“

„Dobře, ale říct jejich *matce*...“

„Jo, já vím,“ pronesl Strike ztěžka. „Zavolám jí a omluvím se.“ Nakrátko se odmlčel. „Ale proč bych je sakra,“ procedil mezi zuby, „měl brát na výlety všechny tři společně? Ty druhý dva žádný vojenský věci nezajímají. Adam brečel, když se Jack vrátil z Válečného muzea, ‘do prdele! Tomu malýmu šmejdovi se nelíbilo, že jsem Jackovi něco koupil, to je celý. Kdyby to mělo být podle Lucy, měl bych je brát na skupinový výlety každé víkend a oni by si mohli *na střídačku* vybírat: jednou by to byla zoo nebo nějaký pitomý motokáry a všechno to, co je na mých setkáních s Jackem dobrý, by bylo v tahu. Jacka mám rád,“ řekl Strike, jako by to jeho samotného překvapilo. „Zajímáme se o stejný věci. Co to je za obsesi, že by se k nim mělo přistupovat ke všem stejně? Považoval bych to spíš za užitečnou životní lekci, když si člověk uvědomí, že mu nikdo nic nedluží. Že nedostáváš automaticky věci jenom kvůli tomu, s kým jsi příbuzný.“

Ale dobře, Lucy chce, abych kupoval dárky i těm druhým dvěma,“ nakreslil do vzduchu rukama čtverec. „Snaž se nechovat jako hajzlík. Nechám takovou plaketu vyrobit Lukovi, aby si ji mohl pověsit v pokoji na zeď.“

Koupili si pytlík lupínků a pokračovali v cestě. Když znovu vyjžděli na dálnici, Strike se vyjádřil, že se cítí provinile, protože se nemůže podílet na řízení, jenže starý landrover představoval pro jeho protězu příliš velkou výzvu.

„To nevdá,“ řekla Robin. „Mně je to jedno. Co tam máš tak legračnického?“ dodala, když si všimla, že se Strike uculuje nad čímsi, co objevil v jejich tašce s jídlem.

„Anglické jahody,“ řekl.

„A co je na nich komického?“

Vysvětlil jí, jak Davea Polwortha popadl záchvat zuřivosti nad tím, že se u zboží z Cornwallu neoznačuje jeho původ, i jeho stejně velkou, škodolibou radost, že čím dál víc místních upřednostňuje v úředních dokumentech svou cornwallskou identitu před anglickou.

„Teorie sociální identity je hodně zajímavá,“ řekla Robin. „I teorie sebekategorizace. Studovala jsem je na vysoké. Plynou z nich důsledky pro hospodářství i pro společnost, rozumíš...“

Na pár minut se šťastně rozhovořila, než si při letmém pohledu stranou uvědomila, že Strike tvrdě usnul. Rozhodla se nepovažovat to za urážku, protože byl celý šedivý únavou. Robin se odmlčela a kromě občasného hlasitého zachrápání umlkla ze Strikovy strany veškerá komunikace až na předměstí Swindonu, kde se zničehonic s trhnutím opět probral.

„Do hajzlu,“ vyhrkl a otřel si hřbetem ruky ústa, „promiň. Jak dlouho jsem spal?“

„Asi tři hodiny,“ odpověděla Robin.

„Do hajzlu,“ opakoval, „promiň.“ Okamžitě sáhl po cigaretě. „Přespával jsem na té nejnepohodlnější pohovce na světě a kluci mě budili denně za svítání. Nechceš něco k jídlu?“

„Chci,“ řekla Robin a pustila dietu k vodě. Naléhavě potřebovala nějaký životabudič. „Čokoládu. Anglickou nebo cornwallskou, to je jedno.“

„Promiň,“ omlouval se Strike potřetí. „Povídala jsi mi o nějaké sociální teorii nebo něco v tom smyslu.“

Robin se usmála.

„Usnuls přibližně v době, kdy jsem ti vyprávěla o své úchvatné aplikaci teorie sociální identity na detektivní praxi.“

„Což znamená?“ nadhodil ve snaze dohonit nynější zdvořilostí, co zanedbal dříve.

Robin velmi dobře věděla, že právě proto otázku položil, a řekla:

„V podstatě máme sklon třídit sebe i ostatní lidi do nějakých uskupení, což obvykle vede k přeceňování podobností u členů dané skupiny a k podceňování podobností mezi členy skupiny a lidmi stojícími mimo.“

„Takže chceš říct, že všichni Cornwallané nejsou solí země a všichni Angličané nejsou nafoukaní kretění?“

Strike rozbalil čokoládovou tyčinku Yorkie a strčil ji Robin do ruky.

„Nezní to moc pravděpodobně, ale až se příště sejdeme s Polworthem, určitě to s ním proberu.“

Strike nechal stranou jahody, které nakoupila Robin, otevřel si plechovku koly a popíjel z ní, přičemž kouřil a pozoroval, jak obloha na obzoru nachová, zatímco se blížili k Londýnu.

„Dennis Creed je ještě naživu, jestli to nevíš,“ řekl Strike a díval se, jak se kolem okna míhají rozmazané šmouhy stromů. „Četl jsem si o něm dnes ráno na internetu.“

„Kde je?“ zeptala se Robin.

„V Broadmooru,“ odpověděl Strike. „Původně ho dali do Wakefieldu, potom do Belmarshu a v pětadvadesátém ho přemístili do Broadmooru.“

„S jakou psychiatrickou diagnózou?“

„Je to sporné. Psychiatři se neshodli, jestli byl u soudu příčetný, nebo ne. Má vysoké IQ. Nakonec porota rozhodla, že byl schopný poznat, že dělá něco špatného, tudíž ho poslali do vězení, ne do nemocnice. Jenže potom se u něho zřejmě musely projevit nějaké symptomy, což by vysvětlovalo tu lékařskou péči.“

Stačilo si toho přecíst jen trochu,“ pokračoval Strike, „abych pochopil, proč si hlavní vyšetřovatel myslel, že se Margot Bamboroughová mohla stát jednou z Creedových obětí. Někdo v těch místech údajně zahlédl nebezpečně rychle jedoucí dodávku, přibližně v době, kdy měla jít Margot do hospody U Tří králů. Creed dodávku použil,“ vysvětlil Strike, aby odpověděl na Robinin tázavý pohled, „při některých jiných únosech.“

Na dálnici před nimi se rozsvítily lampy, Robin dojedla Yorkie a očitovala:

„Odpočívá na posvátném místě.““

Strike, který pořád ještě kouřil, pohrdavě zafuněl.

„Typický spiritistický kecý.“

„Myslíš?“

„Jo, to si sakra myslím,“ přisvědčil Strike. „To je strašně pohodlný, když lidi můžou mluvit jen v hádankách a nápovědách ze zásvětí. Na to se vykašli.“

„Tak dobře, uklidni se. Jenom jsem přemýšlela nahlas.“

„Když budeš chtít, můžeš ‚posvátný místo‘ najít, kam se podíváš. Ta čtvrť Clerkenwell, kde se ztratila, je s náboženstvím tak či onak propojená celá. Byli tam snad nějakí mniši nebo co. Víš, kde v roce 1974 bydlel Dennis Creed?“

„Povídej.“

„V Paradise Parku v Islingtonu,“ řekl Strike.

„Aha,“ odtušila Robin. „Takže ty si myslíš, že ta spiritistka skutečně věděla, kdo byla Annina matka?“

„Kdybych se já vydával za médium, to si piš, že bych si vygoogloval jména klientů, než by za mnou přišli. Ale jak říkala Anna, mohla to být jen taková třešnička na dortu, která jí měla poskytnout útěchu. Náznak, že šlo o slušný pohřeb. Ať už byl její konec sebestrašnější, je vykoupený tím, kde se nacházejí její ostatky. Creed mimochodem připustil, že úlomky kostí roznesl po Paradise Parku. Zašlapával je do květinových záhonů.“

Třebaže byl v autě vydýchaný vzduch a teplo, Robin pocítila, jak se bezděčně zachvěla.

„Zvrhlíci zasraný,“ prohodil Strike.

„Kdo?“

„Spiritisti, senzibilové, všichni tihle gauneři... parazitují na lidským neštěstí.“

„Nemyslíš si, že někteří z nich věří tomu, co dělají? Že si myslí, že opravdu dostávají zprávy ze záhrobí?“

„Já si myslím, že na světě žije spousta magorů, a čím méně jim budeme za jejich magořiny platit, tím líp pro nás všechny.“

Strikovi zazvonil v kapse telefon. Vytáhl ho.

„Cormoran Strike.“

„Ano, dobrý den – tady Anna Phippsová. Je tady se mnou i Kim.“
Strike přepnul mobil na hlasitý odposlech.

„Doufám, že nás dobře uslyšíte,“ řekl přes burácení a lomoz landroveru. „Ještě jsme v autě.“

„Ano, ten rámus je slyšet,“ potvrdila Anna.

„Zastavím,“ řekla Robin a hned zajela do odstavného pruhu ke krajnici.

„Teď už je to lepší,“ prohlásila Anna, když Robin vypnula motor. „No tak my jsme to s Kim probraly a rozhodly jsme se: rády bychom si vás najaly.“

Robin pocítila nával radostného vzrušení.

„Skvělé,“ řekl Strike. „Moc rádi pomůžeme, bude-li to v našich silách.“

„Ale domníváme se,“ vložila se do toho Kim, „že z psychologických a taky – ano, upřímně řečeno i finančních důvodů bychom si rády stanovily termín pro výsledky vyšetřování, protože když ten případ nevyřešila policie za bezmála čtyřicet let... Chci jen říct, že byste taky mohli pátrat dalších čtyřicet let a na nic nepřijít.“

„To je pravda,“ přisvědčil Strike. „Takže...“

„Říkaly jsme si, že by to mohl být rok,“ řekla Anna a znělo to nervózně. „Co vy si... připadá vám to jako rozumná doba?“

„To je doba, kterou bych navrhl i já,“ odpověděl Strike. „Abych byl upřímný, nemyslím si, že bychom měli naději přijít na něco v kratším čase.“

„Potřebujete od nás něco dalšího, abyste se do toho mohli pustit?“ zeptala se Anna a znělo to nervózně i vzrušeně zároveň.

„Jsem si jistý, že mě něco napadne,“ řekl Strike a vytáhl zápisník, aby si překontroloval jméno, „ale určitě pomůže, když si promluvíme s vaším otcem a se Cynthiaí.“

Na druhé straně zavládlo naprosté ticho. Strike s Robin se po sobě podívali.

„Já si nemyslím, že něco takového půjde,“ řekla Anna. „Je mi líto, ale kdyby se můj otec dozvěděl, že jsem se do něčeho takového pustila, pochybují, že by mi to někdy odpustil.“

„A co Cynthia?“

„Jde o to,“ ozval se Kimin hlas, „že Annin otec na tom poslední dobou není zdravotně dobře. Pokud jde o tohle téma, je Cynthia z těch dvou rozumnější, ale momentálně nebude chtít dělat nic, co by Roye rozušilo.“

„Tak dobře, nevidím v tom problém,“ řekl Strike a pozdvihl směrem k Robin obočí. „Naší prioritou bude získat policejní svazek. Prozatím vám pošlu e-mailem jednu z našich vzorových smluv. Vytiskněte ji, podepište, pošlete zpátky a my se do toho pustíme.“

„Děkuju vám,“ řekla Anna a po kratší pauze Kim dodala: „No tak dobře.“

Zavěsily.

„To je teda něco,“ zamumlal Strike. „Náš první odložený případ. Bude to zajímavý.“

„A máme na to rok,“ poznamenala Robin a najela zpátky na dálnici.

„Prodlouží nám to, když se budeme tvářit, že jsme něčemu na stopě,“ řekl Strike.

„Tak to ti přeju hodně štěstí,“ prohlásila Robin jízlivě. „Kim je ochotná dát nám rok, aby mohla Anně říct, že zkusily úplně všechno. Na místě se s tebou vsadím o bůra, že nám to neprodlouží ani o den.“

„Sázku přijímám,“ opáčil Strike. „Když se najde náznak nějaké stopy, Anna to bude chtít dotáhnout do konce.“

Zbytek cesty strávili diskuzí o čtyřech vyšetřováních, která agentura v současné době vedla, a rozhovor jim vydržel až k ústí Denmark Street, kde Strike vystoupil.

„Cormorane,“ řekla Robin, když si bral ze zadního sedadla landroveru sportovní tašku, „na stole máš vzkaz od Charlotte Campellové. Volala předevčírem a chtěla, aby ses jí ozval. Říkala, že pro tebe něco má.“

Strike se na Robin jen krátce zadíval s nečitelným výrazem ve tváři.

„Dobře. Díky. Uvidíme se zítra. Vlastně ne, neuvidíme,“ protičečil si hned, „ty máš volno. Tak si to užij.“

Práskl zadními dveřmi a odkulhal směrem ke kanceláři se sklopenou hlavou a se sportovní taškou hosenou přes rameno, takže unavená Robin z toho nedokázala ani v nejmenším poznat, jestli to něco, co pro něj Charlotte Campellová má, chce, nebo nechce, ať už to bylo cokoli.

DÍL DRUHÝ

Pak podzim přišel, žlutě oděný...

Edmund Spenser: *Královna vil*

8

*Tak strašné věci z knihy té zhoubné
četl...*

Edmund Spenser: *Královna víl*

Když Strike s Robin sdělili bledé ženě, již teď říkali druhá paní Šťrapatřová, fakta o bigamii jejího manžela, zůstala několik minut mlčky sedět. V jejím malém, ale půvabném domě v centru Windsoru vládl onoho úterního dopoledne klid, její syn i dcera byli ve své základní škole, a než Strike s Robin přijeli, paní uklidila: ve vzduchu se vznášela vůně kuchyňského čističe a na koberci zůstaly stopy po vysavači. Na nablýskaném konferenčním stolku leželo deset fotografií Šťrapatce z Torquay, na nichž rozesmátý a bez příčesku vycházel z pizzerie se dvěma dospívajícími hochy, kteří se velmi nápadně podobali malým dětem, jež zplodil ve Windsoru, a přitom objímal kolem ramen usměvavou ženu, která by klidně mohla být starší sestrou jejich klientky.

Robin si vzpomínala naprosto přesně, jak jí bylo, když z její manželské postele vypadla náušnice s diamantem Sarah Shadlockové, a dokázala jen odhadovat, jaká se asi za tou nehybnou tvář skrývá bolest, ponížení a hanba. Strike pronášel konvenční soucitná slova, ale Robin by klidně vsadila celý svůj bankovní účet, že paní Šťrapatcová z nich vůbec nic nevnímá – že má pravdu, poznala ve chvíli, kdy paní Šťrapatcová náhle vstala a chvěla se tak silně, že Strike se okamžitě uprostřed věty rovněž pokusil vstát, aby ji mohl v případě potřeby zachytit. Ona však kolem něho vrávoravě odešla z pokoje. Krátce poté uslyšeli, jak se otvírají domovní dveře, a přes záclonu

uviděli svou klientku, jak se s golfovou holí v ruce blíží k červenému Audi Q3 zaparkovanému před domem.

„Do prdele,“ ulevila si Robin.

Než k ní doběhli, stihla druhá paní Šťápatcová rozbít čelní sklo a do střechy auta nadělat pár hlubokých důlků. V oknech se objevili civící sousedé a v protějším domě se za sklem zběsile rozštěkali dva pomeranianové. Když jí Strike páčil čtyřku železo z ruky, paní Šťápatcová mu sprostě nadávala, snažila se mu hůl vyrvat a vzápětí propukla v srdceryvný pláč.

Robin vzala jejich klientku kolem ramen a rázně ji odvedla zpátky do domu, přičemž Strike je následoval s golfovou holí v ruce. V kuchyni Robin Strikovi nařídila, aby uvařil silnou kávu a našel nějaký koňak. Na Robininu radu zatelefonovala paní Šťápatcová svému bratrovi a poprosila ho, aby co nejrychleji přijel, ale když zavěsila a začala přejíždět na Šťápatcovo číslo, Robin jí mobil z pečlivě pěstěné dlaně prudce vytrhla.

„Vraťte mi ho!“ zaječela paní Šťápatcová s vykulenýma očima, připravená se prát. „Ten hajzl... ten hajzl... chci s ním mluvit... vraťte mi to!“

„To není dobrý nápad,“ řekl Strike a postavil před ni kávu a koňak. „Už ukázal, že před vámi umí velmi obratně skrývat peníze i majetek. Vy potřebujete po čertech dobrého právníka.“

Zůstali s klientkou až do doby, než dorazil její bratr, vedoucí personalista velké firmy v obleku. Byl otrávený, když ho požádali, aby z práce odešel dřív, a co se dozvídal, chápal tak pomalu, že to Strika málem rozzuřilo a Robin musela zasáhnout, aby zabránila roztržce.

„Do prdele,“ mumlal Strike v autě cestou zpátky do Londýna. „*Byl už ženatý s jinou, když se ženil s vaší sestrou.* Jak těžký je to pochopit?“

„Strašně těžký,“ řekla Robin trochu příkře. „Lidé nečekají, že by se mohli ocitnout v podobných situacích.“

„Myslíš si, že mě slyšeli, když jsem je žádal, aby neprozrazovali novinářům, že jsme v tom byli zapletení my?“

„Ne,“ odpověděla Robin.

Měla pravdu. Čtrnáct dní po návštěvě Windsoru se probudili do dne, kdy několik bulvárních deníků přineslo na prvních stranách odhalení

o Strřapatci a jeho třech ženách a uvnitř pak bez výjimky Strikovu fotografii a jeho jméno v některém z titulků. Do zpráv se tak dostal i on sám a protiklad slavného detektiva a zavalitého, zámožného muže s počínající pleší, kterému se dařilo vydržovat si dvě rodiny i milenku, byl neodolatelný.

Strike doposud podával svědectví u sledovaných soudních případů pouze v době, kdy se pyšnil pořádným plnovousem, jenž mu rostl v případě potřeby příjemnou rychlostí, a fotografie, kterou tisk používal nejčastěji, pocházela z dávných dob a byl na ní v uniformě. Nicméně zůstat natolik nenápadný, jak to vyžadovalo jím zvolené povolání, představovalo nikdy nekončící bitvu a neustálé otravování a žádosti o komentáře v jeho kanceláři znamenaly nepříjemnost, bez níž by se dokázal obejít. Mediální kolotoč se protáhl, když obě paní Strřapatcové utvořily proti svému odloučenému manželovi útočnou alianci. Projevily nečekanou lačnost po publicitě a nejenže poskytly společný rozhovor jednomu ženskému časopisu, ale zároveň se spolu objevily v několika televizních pořadech pro ženy, v nichž diskutovaly o tom, jak dlouho se nechaly podvádět, o svém šoku, vzájemném nově nalezeném přátelství i o svém záměru postarat se, aby Strřapatec litoval toho dne, kdy se s každou z nich seznámil, přičemž vyslaly jen chabě zastřené varování těhotné milence v Glasgow (která všechny překvapila, když se zřejmě rozhodla stát při Strřapatci), že asi svůj názor přehodnotí, pokud si doposud představovala, že Strřapatci v kapse zbydou nějaké drobné, až se s ním jeho manželky vypořádají.

Září ubíhalo se studeným proměnlivým počasím. Strike zatelefonoval Lucy, aby se jí omluvil, že se nepěkně vyjádřil o jejích synech, ona ale zůstala i po omluvě odměřená, bezpochyby proto, že své politování omezil na skutečnost, že svůj názor vyslovil nahlas, ale přitom z něho neustoupil. S úlevou zjistil, že její chlapi se o víkendech účastní sportovních akcí, protože už jim zase začala škola, což znamenalo, že při příští návštěvě v St Ma-wes nebude muset spát na pohovce a bude se moct věnovat Tedovi a Joan, aniž ho bude rozptylovat Lucyina nervózní, vyčítavá přítomnost.

Přestože si teta nedala říct a chtěla mu vyvařovat jako obvykle, byla už značně oslabená chemoterapií. Strika bolelo, když sledoval, jak se plouží

po kuchyni, ale ona si ani na chvíli nesesla, třebaže ji o to Ted naléhavě prosil. Když Joan odešla v sobotu večer spát, Strikův strýc se zhroutil a vzlykal mu na rameni. Kdysi Strikovi připadalo, že Teda nikdy nic nedokáže vyvést z rovnováhy, a pro svého synovce představoval silnou, nedobytnou baštu, ale teď Strike, který běžně dokázal spát téměř v jakýchkoli podmínkách, ležel po druhé hodině v noci vzhůru, hleděl do tmy, jež byla mnohem hustší než za noci v Londýně, a přemýšlel, jestli nemá zůstat déle, přičemž sám sebou opovrhoval, když se rozhodl, že bude v pořádku, pokud se vrátí do Londýna.

Popravdě řečeno bylo v agentuře tolik práce, že se cítil provinile kvůli tomu, jaké břímě klade na Robin a své subdodavatele, když odjel na prodloužený víkend do Cornwallu. Navíc k pěti otevřeným případům, jimiž se v současné době agentura zabývala, museli s Robin zvládat rostoucí požadavky na řídicí práci, která se kupila spolu se zvyšujícím se počtem zaměstnanců i s nutností dohodnout prodloužení nájmu kanceláře na další rok s developerem, jenž dům koupil. Rovněž se pokoušeli, byť prozatím bez valného úspěchu, přesvědčit jeden z agenturních kontaktů v policii, aby pro ně vyhledal a předal jim více než čtyřicet let starý vyšetřovací spis o pohřešované Margot Bamboroughové. Bývalými policisty byli Morris i Andy Hutchins, jejich nejdéle sloužící subdodavatel, tichý, zasmušilý muž, jehož roztroušená skleróza se naštěstí dočasně zastavila, a i oni se snažili bývalé kolegy požádat o laskavost, ale veškeré reakce na doposud vznesené žádosti z agentury se pohybovaly od „to už nejspíš sežraly myši“ po „ať si Strike trhne nohou, já mám moc práce“.

Jednoho deštivého odpoledne, když v City sledoval Vyčůránka a snažil se, aby jeho kulhání nebylo příliš znát, přičemž v duchu proklínal už druhého prodejce levných deštníků, který mu na chodníku vstoupil do cesty, zazvonil Strikovi mobil. Předpokládal, že bude postavený před další problém, který bude muset řešit, a tak ho zaskočilo, když volající řekl:

„Ahoj, Striku. Tady George Layborn. Doslechl jsem se, že znovu otvíráš případ Bamboroughová, je to tak?“

Strike se s inspektorem Laybornem doposud setkal pouze jednou, a to v souvislosti s případem, v němž Strike s Robin poskytl Metropolitní po-

licii důkazní materiál. Nepokládal jejich vztah za dostatečně důvěrný, aby mohl Layborna ve snaze získat spis Bamboroughová požádat o pomoc.

„Ahoj, Georgi. Jo, to jsi slyšel správně,“ odpověděl Strike a pozoroval Vyčůránka, jak vchází do vinárny.

„Jestli máš chuť, mohli bychom se zítra večer vidět. V šest ve Feathers?“ navrhl Layborn.

Strike tudíž požádal Barclaye, aby si prohodili služby, a zamířil druhý den večer do hospody nedaleko Scotland Yardu, kde našel Layborna, jak na něho čeká u baru. Layborn, břichatý, prošedivělý muž ve středním věku, jim oběma koupil pintu London Pride a přesunuli se ke stolu v rohu.

„Na případu Bamboroughová pracoval pod Billem Talbotem můj táta,“ sdělil Layborn Strikovi. „Všechno mi o tom povídal. Co jsi zatím zjistil?“

„Nic. Prohlédl jsem si staré novinové zprávy a snažím se vyhledat lidi, kteří pracovali v ordinaci, odkud zmizela. Dokud si neprojdou policejní spis, o moc víc dělat nemůžu, ale s tím mi zatím nikdo nedokázal pomoci.“

Layborn, který při jejich jediném předešlém setkání projevoval zálibu v barvitě jadrném způsobu vyjadřování, se zdál být dnes večer nezvykle zkrotlý.

„To vyšetřování Bamboroughový byl totální bordel,“ prohlásil tiše. „Už ti někdo vyprávěl o Talbotovi?“

„Povídej.“

„Ruplo mu v bedně,“ řekl Layborn. „Duševní zhroucení jak se patří. On byl zvláštní už předtím, než případ převzal, jenže to byly sedmdesátky, rozumíš – zabývat se duševním zdravím zaměstnanců bylo téma pro buzičky. Ve své době to byl mimochodem dobrej polda. Pár podřízených policistů si všimlo, že se chová divně, ale když na to upozornili, bylo jim řečeno, aby s tím šli někam.“

Vedl vyšetřování případu Bamboroughová půl roku a pak jednou o půl noci mu jeho žena zavolala záchranku a nechala ho hospitalizovat. Odešel do důchodu, ale pro případ to bylo příliš pozdě. Umřel před víc než deseti lety, ale doslechl jsem se, že z toho, jak podělal vyšetřování, se už nikdy nevzpamatoval. Jakmile se uzdravil, bylo mu trapně kvůli tomu, jak se choval.“

„Jak to probíhalo?“

„Příliš se spoléhal na vlastní intuici, nesbíral náležitě důkazy, neměl zájem mluvit se svědky, kteří se mu nehodili do jeho teorie...“

„Která spočívala v tom, že ji unesl Creed, je to tak?“

„Přesně,“ přisvědčil Layborn. „I když v té době se ještě Creedovi říkalo Essexský řezník, protože prvních dvou těl se zbavil v Epping Forest a v Chigwellu.“ Layborn si dlouze přihnul ze své pinty. „Větší část z Jackie Aylettové našli v popelnici. Ten chlap je bestie. Bestie.“

„Kdo po Talbotovi případ převzal?“

„Chlápek jménem Lawson, Ken Lawson,“ odpověděl Layborn, „ale ztratil půl roku, stopy vychladly a zdědil pořádně zpackanou práci. K tomu měla navíc Margot Bamboroughová smůlu, že to svoje zmizení načasovala zrovna takhle,“ pokračoval Layborn. „Víš, co se stalo měsíc po tom, co se ztratila?“

„Co?“

„Zmizel lord Lucan,“ řekl Layborn. „Jen si zkus udržet na prvních stránkách novin pohřešovanou lékařku, když někdo umlátí chůvu v aristokratické rodině a šlechtic sám je na útěku. To už použili snímky, na kterých je v kostýmu servírky z Playboy Clubu – vědělš, že Bamboroughová pracovala jako servírka v nočním podniku?“

„Jo,“ přisvědčil Strike.

„Přivydělávala si tím, aby mohla vystudovat lékařskou fakultu,“ pokračoval Layborn, „ale podle mého táty se rodině nelíbilo, že to vytáhli. Pěkně je našťvali, i když díky těm snímkům případ rozhodně získal větší publicitu. Tak už to na světě chodí, ne?“ dodal.

„Co se s ní podle tvého táty stalo?“ zeptal se Strike.

„No, abych byl upřímný,“ povzdychl si Layborn, „domníval se, že Talbot má asi pravdu: unesl ji Creed. Nic nenasvědčovalo tomu, že by chtěla zmizet o své vůli – pas měla doma, žádné sbalené zavazadlo, žádné chybějící oblečení, stabilní zaměstnání, žádné finanční starosti, malé dítě.“

„Není snadný odtáhnout fyzicky zdatnou, zdravou devětadvacetiletou ženskou z rušné ulice, aby si toho nikdo nevšiml,“ namítl Strike.

„To je pravda,“ řekl Layborn. „Creed je většinou unášel, když byly opilé. Na druhou stranu už bylo po setmění a přšlo. Něco podobného by neudělal

poprvý. A byl dobrý v tom, jak uměl v ženách vyvolat falešný pocit bezpečí a získat si jejich soucit. Dvě z nich s ním šly do jeho bytu z vlastní vůle.“

„V té oblasti prý viděli rychle jedoucí dodávku podobnou té, jakou používal Creed, je to tak?“

„Jo,“ přisvědčil Layborn, „a podle toho, co mi říkal táta, to nikdy pořádně nevyšetřili. Talbot vůbec nechtěl slyšet, že by to mohl být někdo, kdo se jen snažil dojet co nejdřív domů. Rutinní práce prostě neproběhla. Například se tam prý potloukal bývalý přítel Bamboroughové. Já neříkám, že ji zabil, ale táta mi povídal, že Talbot strávil půlku výslechu snahou zjistit, kde ten přítel byl tu noc, kdy došlo k útoku na Helen Wardropovou.“

„Na koho?“

„Na jednu prostitutku. Creed se ji pokusil unést v třiasedmdesátém. Prostě se mu vždycky všechno nepovedlo, rozumíš. V jednasedmdesátém se před ním podařilo utéct Peggy Hiskettové a poskytla policii jeho popis, ale moc jim to nepomohlo. Řekla, že byl tmavý a podsaditý, protože v té době nosil paruku a dámský kabát s vycpávkami. Nakonec ho dopadli díky Melody Bowerové. To byla zpěvačka v nočním klubu, vypadala jako Diana Ross. Creed se s ní dal do řeči na autobusové zastávce, nabídl se, že ji zaveze domů, a když odmítla, pokusil se ji vtáhnout do dodávky. Utekla mu, dala policistům přesný popis a řekla jim, že se Creed zmínil o tom, že bydlí kousek od Paradise Parku. Ke konci už býval neopatrný. Dohnala ho vlastní namyšlenost.“

„Hodně toho o tom víš, Georgi.“

„To víš, táta byl mezi prvními, kdo přišel po Creedově zatčení do jeho suterénu. O tom, co tam viděl, nikdy nemluvil, a to viděl i mafiánský vraždy, prostě na co si vzpomeneš... K Bamboroughové se Creed nikdy nepřiznal, ale to neznamená, že to neudělal. Ten čurák nechá lidi dohadovat se až do své smrti. Je to fakt zákeřná svině. S rodinami svých známých obětí si pohrává celý roky. Rád naznačuje, že těch ženských zabil víc, ale nezabíhá do podrobností. Pár novinářů s ním dělalo rozhovory na začátku osmdesátých let, ale to bylo naposled, co k němu někoho pustili. Ministr spravedlnosti to zarazil. Creed využívá publicitu jako prostředek k mučení pozůstalých. Je to jediná moc, která mu zůstala.“

Layborn dopil svou pintu a podíval se na hodinky.

„S tím spisem pro tebe udělám, co bude v mých silách. Můj táta by určitě chtěl, abych pomohl. Nikdy se nesmířil s tím, co se s případem stalo.“

Sotva se Strike vrátil do svého podkrovního bytu, začal se zvedat vít. Když pečlivě třídil účtenky ze své peněženky, aby vyhledal všechny, které bude moct předat účetní, v uvolněných rámech se rozechvěly okenní tabule pokropené dešťovými kapkami.

V devět hodin, poté co snědl večeři připravenou na svém jednoplotýnkovém vařiči, se uložil na postel a sáhl po antikvárním životopise Dennise Creeda *Démon z Paradise Parku*, který si objednal před měsícem a který se mu až doposud povaloval neotevřený na nočním stolku. Rozepnul si knoflík na kalhotách, aby ulevil obrovskému množství špaget, které právě zkonzumoval, hlasitě a spokojeně si říhl, zapálil si cigaretu, podložil si záda polštáři a otevřel knížku na úvodních stranách, kde se nacházela jednoduchá časová osa Creedovy předlouhé kariéry násilníka a vraha.

- 1937** Narozen v Greenwell Terrace, Mile End.
- 1954** Duben: nastoupil vojenskou službu.
Listopad: znásilnil patnáctiletou školačku **Vicky Hornchurchovou**.
Odsouzen na dva roky do věznice pro mladistvé Feltham Borstal.
- 1955–61** Pracoval v několika krátkodobých manuálních i kancelářských zaměstnáních. Pravidelně navštěvoval prostitutky.
- 1961** Červenec: znásilnil a mučil dvaadvacitiletou prodavačku **Sheilu Gaskinovou**.
Odsouzen na pět let do věznice Pentonville.
- 1968** Duben: unesl, znásilnil, mučil a zavraždil šestnáctiletou školačku **Geraldine Christieovou**.
- 1969** Září: unesl, znásilnil, mučil a zavraždil devěťadvacitiletou sekretářku a matku jednoho dítěte **Jackie Aylettovou**.
Tisk dal vrahovi přezdívku „Essexský řezník“.

- 1970** Leden: přestěhoval se do suterénu v domě Vi Hooperové na Liverpool Road nedaleko Paradise Parku.
Získal zaměstnání jako poslíček v čistírně.
Únor: unesl jednatřicetiletou kuchařku ve školní jídelně a matku tří dětí **Veru Kennyovou**. Držel ji v suterénu tři týdny. Znásilňoval ji, mučil a zavraždil.
Listopad: unesl osmadvacetiletou realitní makléřku **Noreen Sturrockovou**. Držel ji v suterénu čtyři týdny. Znásilňoval ji, mučil a zavraždil.
- 1971** Srpen: nepodařilo se mu unést čtyřiatřicetiletou lékárnici **Peggy Hiskettovou**.
- 1972** Září: unesl třicetiletou nezaměstnanou **Gail Wrightmanovou**. Držel ji uvězněnou v suterénu. Mučil ji a znásilňoval.
- 1973** Leden: zavraždil Wrightmanovou.
Prosinec: nepodařilo se mu unést dvaatřicetiletou prostitutku a matku jednoho dítěte **Helen Wardropovou**.
- 1974** Září: unesl sedmadvacetiletou kadeřnici **Susan Meyerovou**. Držel ji uvězněnou v suterénu. Znásilňoval ji a mučil.
- 1975** Únor: unesl třiatřicetiletou doktorandku **Andreu Hootonovou**. Hootonová s Meyerovou byly drženy v suterénu současně po dobu čtyř týdnů.
Březen: zavraždil Susan.
Duben: zavraždil Andreu.
- 1976** 25. ledna: pokusil se unést šestadvacetiletou zpěvačku v nočním klubu **Melody Bowerovou**.
31. ledna: domácí Vi Hooperová poznává Creeda podle popisu a sestaveného portréту.
2. února: Creed je zatčen.

Strike otočil stránku a proletěl úvod, jenž obsahoval jediný rozhovor, který kdy poskytla Creedova matka Agnes Waiteová.

... Začala vyprávěním o tom, že datum uvedené na Creedově křestním listu je nesprávné.

„Stojí tam, že se narodil 20. prosince, že?“ zeptala se mě. „To není pravda. Bylo to v noci 19. listopadu. Lhal o tom, když narození hlásil, protože jsme překročili lhůtu, v níž je nahlášení povinné.“

„On“ byl Agnesin otčím William Awdry, muž pověstný v okolí svojí násilnickou povahou...

„Vzal mi dítě z náručí, sotva jsem je porodila, a prohlásil, že ho zabije. Že ho utopí v latríně. Úpěnlivě jsem ho prosila, ať to nedělá. Přemlouvala jsem ho, aby nechal dítě naživu. Až do té doby jsem sama nevěděla, jestli chci, aby žilo, nebo zemřelo, jakmile je ale jednou uvidíte, držíte ho... a z Dennise čišela síla, chtěl žít, to bylo vidět.

Ty výhrůžky pokračovaly celé týdny, Awdry pořád opakoval, že ho zabije. Ale to už slyšeli plakat dítě také sousedi a zřejmě zaslechli i ty jeho [Awdryho] výhrůžky. Věděl, že se to nedá skrýt; čekal příliš dlouho. Tak narození dítěte ohlásil, ale zalhal ohledně data, aby se nikdo nevyptával, proč to udělal tak pozdě. Neexistoval člověk, který by dosvědčil, že se to stalo dřív, rozhodně nebyl k mání nikdo, komu by úřady věřily. Nepřivolali ke mně žádnou porodní bábu ani zdravotní sestru, nikoho...“

Creed mi často písemně odpovídal podrobněji než ve chvílích, kdy jsme se setkávali k osobnímu rozhovoru. Po několika měsících mi poslal následující zprávu, týkala se jeho vlastního podezření ohledně původu z otcovy strany:

„Viděl jsem, jak se na mě ze zrcadla dívá můj údajný nevlastní dědeček. Jak jsem rostl, podoba byla čím dál zřetelnější. Měl jsem jeho oči, stejně tvarované uši, jeho nezdravě bledou pleť, dlouhý krk. Byl mohutnější než já, vypadal mužněji a já myslím, že to, jak strašně mě neměl rád, pramenilo především ze skutečnosti, že nenáviděl pohled na vlastní rysy v křehké, dívčí podobě. Nesnášel zranitelnost...“

„Ale jistě, samozřejmě že byl Dennis jeho,“ vyprávěla mi Agnes. „On [Awdry] po mně vyjel, už když mi bylo třináct. Nesměla jsem vůbec chodit ven, nikdy jsem neměla kluka. Když moje matka zjistila,

že jsem v tom, Awdry jí nabulíkoval, že jsem tajně chodila z domu a s někým se scházela. Co jiného by měl říkat? A máma mu věřila. Nebo to aspoň předstírala.“

Agnes utekla z otčímova přelidněného domu krátce před Dennisovými druhými narozeninami, když jí bylo šestnáct a půl.

„Chtěla jsem si vzít Dennise s sebou, ale odcházela jsem uprostřed noci a nemohla jsem si dovolit ztropit nějaký hluk. Neměla jsem kam jít, neměla jsem práci, žádné peníze. Jenom přítele, který říkal, že se o mě postará. A tak jsem šla.“

Svého prvorozeného už měla vidět pouze dvakrát. Když zjistila, že William Awdry skončil na devět měsíců ve vězení za pokus o znásilnění, vrátila se do matčina domu v naději, že si Dennise odvede.

„Chtěla jsem říct Bertovi [jejímu prvnímu manželovi], že je to můj synovec, protože Bert neměl o celém tom svinstvu ani ponětí. Ale Dennis si na mě nepamatoval, aspoň myslím. Nechtěl se pustit mojí mámy, nemluvil se mnou a moje máma mi řekla, že teď už je příliš pozdě a že jsem ho neměla opouštět, když jsem po něm tak strašně toužila. Tak jsem odešla bez něho.“

Na vlastní oči Agnes svého syna naposled viděla, když se vydala k jeho základní škole a zavolala na něho přes plot, aby si s ním promluvila. Třebaže mu bylo pouhých pět let, Creed v našem druhém rozhovoru tvrdil, že si na toto poslední setkání vzpomíná.

„Byla to hubená, tuctová ženská, oblečená jako kurva,“ vyprávěl mi. „Nevypadala jako matky ostatních kluků. Bylo na ní vidět, že to není úctyhodná osoba. Nechtěl jsem, aby ostatní děti viděly, jak s ní mluvím. Tvrдила, že je moje matka, a já jí řekl, že to není pravda, ale přitom jsem věděl, že to pravda ve skutečnosti je. Utekl jsem od ní.“

„Nechtěl se mnou mít nic společného,“ říkala Agnes. „Pak jsem to už vzdala. Nechtěla jsem se do toho domu vracet, když tam byl Awdry. Dennis aspoň chodil do školy. Vypadal upraveně...“

Často jsem na něho myslela, jak mu asi je, jak se má,“ pokračovala Agnes. „Tomu se člověk nevyhne. Děti pocházejí přímo z vás. Muži

nechápu, co to znamená. Jo, myslela jsem na něho, ale odstěhovali jsme se s Bertem na sever, protože on tam dostal práci ve vládní tiskové agentuře, a já se už do Londýna nikdy nevrátila, dokonce ani tehdy, když umřela máma, protože Awdry mi dal jasně na srozuměnou, že pokud se tam ukáží, tak mě vyrazí.“

Když jsem Agnes řekl, že jsem se s Dennisem setkal o pouhý týden dřív, než jsem ji navštívil v Romfordu, zajímala ji jediná věc.

„Prý je strašně chytrý, je to pravda?“

Pověděl jsem jí, že bezpochyby ano, že je nesmírně chytrý. Byla to jedna z věcí, na které se shodli všichni jeho psychiatři. Dozorci mi řekli, že hodně čte, především knížky o psychologii.

„Nevím, kde se k tomu dostal. Určitě to nemá ode mě...“

Četla jsem o tom v novinách. Viděla jsem ho ve zprávách, slyšela o všem, co spáchal. Je to hrůza, prostě hrůza. Co člověka dožene k tomu, aby udělal něco takového?

Když skončil soud, myslela jsem na něho, jak tam ležel úplně nahý a zakrvácený na linoleu, když jsem ho porodila, jak nad námi stál můj nevlastní otec a vyhrožoval, že ho utopí. A já vám dnes přísahám,“ dodala Agnes Waiteová, „že bych si přála, aby to tenkrát udělal.“

Strike típl cigaretu a sáhl po plechovce Tennent's stojící vedle popelníku. Na okna bubnoval lehký déšť a on listoval knihou dál, až se zastavil uprostřed druhé kapitoly.

... babička Ena nechtěla nebo nedokázala chránit nejmladšího člena domácnosti před stále sadističtějšími tresty svého manžela.

Awdry si se zvláštním uspokojením liboval především v tom, když mohl Dennisu ponižovat kvůli jeho přetrvávajícímu nočnímu pomočování. Jeho nevlastní dědeček mu třeba vylil do postele kbelík vody a přinutil v ní chlapce spát. Creed si vzpomínal, že když chodil do místního obchodu Awdrymu pro cigarety, nejednou musel jít bez kalhot, ale zato v promočeném pyžamu.

„Člověk se utíká do své představitosti,“ napsal mi Creed později. „V myšlenkách jsem byl naprosto svobodný a šťastný. Ale už tenkrát se v hmotném světě nacházely rekvizity, které jsem s radostí zahrnoval do svého tajného života. Věci, které v mých představách získaly totemickou sílu.“

Ve dvanácti letech Dennis objevil rozkoše voyeurství.

„Vzrušovalo mě,“ napsal mi po našem třetím rozhovoru, „dívat se na ženu, která nevěděla, že ji někdo pozoruje. Dělával jsem to svým sestřím, ale taky jsem se občas připlížil k osvětleným oknům. Když jsem měl štěstí, zahlédl jsem ženy nebo dívky, jak se svlékají a upravují se, nebo dokonce i trochu nahoty. Byl jsem vzrušený nejen pochopitelnými smyslovými vjemy, ale i pocitem moci. Cítil jsem, že jsem je obral o něco z jejich podstaty, ukradl jim cosi, co považovaly za soukromé a skryté.“

Brzy pokračoval tím, že kradl z prádelních šňůr sousedů dámské spodní prádlo, dokonce i své babičky Eny. Potají se do něho rád oblékal a masturboval v něm...

Strike zívá, přelístoval o kus dál a zastavil se u pasáže ve čtvrté kapitole.

... málomluvný člen kolektivu v expedici podniku Fleetwood Electric, který ohromil své kolegy, když si jednou na noční směně oblékl kabát jedné spolupracovnice a imitoval v něm zpěvačku Kay Starrovou.

„Malý Dennis vyřvával v Jennyině kabátě na plné pecky ‚Wheel of Fortune‘,“ vyprávěl novinářům anonymní kolega z práce po Creedově zatčení. „Někteří starší lidé z toho byli trochu nesví. Pár si jich potom myslelo, že je teplej, rozumíte. Ale my mladší jsme byli vesměs nadšení. Trochu potom povylezl z té své ulity.“

Jenže Creed se ve svém tajném, imaginárním životě nesoustředil na kariéru ochotnického herce nebo barového zpěváka. Aniž o tom věděl kdokoli z těch, kteří sledovali výstup přioopilého šestnáctiletého kluka, v jeho propracovaných fantaziích se postupně projevoval mnohem větší sadismus...

Kolegy z Fleetwood Electric šokovalo, když byl jejich „malý Dennis“ zatčen za znásilnění a mučení dvaadvacetileté prodavačky Sheily Gaskinové, kterou sledoval cestou ze zastávky nočního autobusu. Gaskinová útok přežila jen díky tomu, že Creeda vyrušil noční hlídač, když zaslechl v průchodu nějaké zvuky, a dokázala proti Creedovi vypovídat.

Creed byl usvědčen a odseděl si pět let ve věznici Pentonville. To bylo naposled, kdy se poddal náhlému impulzu.

Strike přestal s četbou, aby si zapálil novou cigaretu, a poté v knížce prolištoval dalších deset kapitol, až narazil na známé jméno.

... doktorku Margot Bamboroughovou, praktickou lékařku v Clerkenwellu, 11. října 1974.

Inspektor Bill Talbot, který vedl vyšetřování, si okamžitě všiml zarážejících podobností mezi zmizením mladé praktické lékařky a Very Kennyové nebo Gail Wrightmanové.

Kennyová i Wrightmanová byly uneseny za deštivých večerů, kdy deštníky a čelní skla automobilů omývaná lijákem příhodně bránily případným svědkům ve výhledu. Večer, kdy zmizela Margot Bamboroughová, přišla silná průtrž.

Krátce předtím, než zmizela jak Kennyová, tak Wrightmanová, byla v jejich blízkosti spatřena malá dodávka s pravděpodobně falešnou registrační značkou. Nezávisle na sobě se přihlásili tři svědci, kteří potvrdili, že malou bílou dodávku velmi podobného vzhledu viděli projíždět vysokou rychlostí nedaleko ordinace Margot Bamboroughové.

Ještě větší výpovědní hodnotu mělo očitě svědectví řidičky, která si na ulici všimla dvou žen, z nichž jedna působila nejistě nebo zesláble a druhá jí pomáhala. Talbot si to okamžitě spojil s opilou Verou Kennyovou, jelikož ji viděli nastupovat do dodávky údajně s jinou ženou, i se svědectvím Peggy Hiskettové, která nahlásila, že se ji na autobusové zastávce pokusil přemluvit muž převlečený za ženu, aby si s ním vypila

pivo, a když začal být agresivní, podařilo se jí naštěstí zaujmout pozornost projíždějícího auta.

Talbot byl přesvědčený, že se Bamboroughová stala obětí sériového vraha, kterému se začalo přezdívat Essexský řezník, a...

Strikovi zazvonil mobil. Snažil se, aby se mu knížka nezavřela, a tak ho popadl a přijal hovor, aniž se podíval, kdo mu volá.

„Strike.“

„Ahoj, Smutňousku,“ pozdravila ho žena něžně.

Strike knížku odložil na postel hřbetem nahoru. Nastala odmlka, v níž slyšel, jak Charlotte oddechuje.

„Co chceš?“

„Mluvit s tebou,“ řekla.

„O čem?“

„Já nevím,“ zasmála se tak napůl. „Téma vyber ty.“

Strike tuhle náladu znal. Měla vypitou půlku láhve vína nebo si možná dala pár panáků whisky. V její opilosti – vlastně to ani nebyla opilost, spíš jako by díky alkoholu zvládněla – přicházely chvíle, kdy se vynořovala Charlotte, která byla milá, dokonce zábavná, ale ještě ne útočná nebo sentimentální. Když ho kdysi před koncem jejich zasnoubení donutila vrozená upřímnost vůči sobě samému postavit se tváří v tvář skutečnosti a položit si nesnadné otázky, ptal se sám sebe, jak realistické nebo zdravé by bylo, kdyby si přál, aby jeho manželka byla stále mírně opilá.

„Ty jsi mi nezavola,“ pokračovala Charlotte. „Nechávala jsem ti vzkaz u té tvé Robin. Ona ti ho nevyfídila?“

„Ale jo, vyfídila.“

„Ale ty jsi nezavola.“

„Co potřebuješ, Charlotte?“

Příčetná část jeho mozku mu radila, aby hovor ukončil, ale on dál držel telefon u ucha, naslouchal, čekal. Byla pro něho drogou příliš dlouhý čas. Drogou, nebo nemocí.

„Tak to je zajímavý,“ poznamenala Charlotte zasněně. „Já si myslela, že se možná rozhodla ti ten vzkaz nevyřídít.“

Nic na to neřekl.

„Chodíte teď vy dva spolu? Ona vypadá docela dobře. A je pořád po ruce. K mání. Je to pohodl-“

„Proč voláš?“

„Už jsem ti říkala, že jsem s tebou chtěla mluvit... Víš, co je dneska za den? Dvojčata mají první narozeniny. Ukázala se celičká *famille Ross*, aby se nad nimi rozplývala. Tohle je první chvílka, kterou mám za celý den pro sebe.“

Samozřejmě věděl, že má dvojčata. Oznámení se objevilo v *Timesech*, protože se provdala do aristokratické rodiny, která běžně oznamuje narození, svatby a úmrtí na stránkách denního tisku, i když Strike tam tu novinu ve skutečnosti nečetl. Informaci mu poskytla Ilsa a Strike si okamžitě vzpomněl na slova, která mu Charlotte řekla u stolu v restauraci, kam ho před více než rokem podloudně vylákala.

Jediný, co mi pomáhá to těhotenství přežít, je myšlenka, že až je porodím, budu moct odejít.

Jenže děti se narodily předčasně a Charlotte je neopustila.

Děti pocházejí přímo z vás. Muži nechápu, co to znamená.

Podobné přiořipilé telefonáty proběhly za uplynulý rok dva, oba v pozdních nočních hodinách. První ukončil po pár vteřinách, protože se mu snažila dovolat Robin. Ten druhý zničehonic přerušila po několika minutách Charlotte.

„Nikdo nevěřil, že budou žít, věděls to?“ oznámila mu teď Charlotte. „Je to,“ zašeptala, „zázrak.“

„Jestliže mají tvoje děti narozeniny, tak bych tě neměl zdržovat,“ řekl Strike. „Dobrou noc, Char-“

„Neodcházej,“ zaprosila pojednou naléhavě. „Neodcházej, prosím tě.“
Zavěs, radil mu vnitřní hlas. Nezavěsil.

„Ony spí, tvrdě spí. Nevědí, že mají narozeniny, všechno je to špatný vtip. Připomínat si výročí tý šílený noční můry. Bylo to děsivý, celou mě rozřezali...“

„Já už musím končit,“ přerušil ji. „Mám moc práce.“

„*Prosím*,“ téměř zakvílela. „Smutňoušku, já jsem tak nešťastná, to si ne-
umíš představit, jsem na tom tak bídne...“

„Jsi vdaná matka dvou děcek,“ skočil jí hrubě do řeči, „a já nejsem žádná
teta Sally. Existují diskrétní služby, kam můžeš zavolat, pokud je potřebuješ.
Dobrou noc, Charlotte.“

Přerušil hovor.

Rozpršelo se silněji. Déšť bubnoval na jeho potemnělá okna. Tvář
Dennise Creeda na odložené knize byla nyní vzhůru nohama. Jeho oči se
světlymi řasami jako by byly v převráceném obličejí naruby. Působilo to
znepokojivě, jako by oči na fotografii ožily.

Strike znovu otevřel knihu a pokračoval v četbě.

9

*O přátelství vám teď něco povím,
vzácný pane, nedávno já kvůli vám
utrpěl v bitvě mnohá zranění
a vy teď dobře zaplatíte mi.*

Edmund Spenser: *Královna vil*

Georgi Laybornovi se stále ještě nepodařilo dostat ke svazku Bamborougová, a už tu byly Robininy narozeniny.

Poprvé ve svém životě se ráno devátého října probudila a nezažila žádný záchvěv vzrušení, nýbrž spíš nepříjemný pocit, když si vzpomněla, co je za den. Dnes jí bylo devětadvacet a devětadvacet znělo divně. To číslo jako by nebylo milníkem, ale spíš zastávkou na znamení: „Příští stanice: TŘICET“. Chvíli tak sama ležela v manželské posteli ve svém pronajatém pokoji a vzpomněla si, co jí řekla její nejmilejší sestřenice Katie během poslední Robininy návštěvy doma, když Robin pomáhala Katiinu dvouletému synovi vyrobit postavičky z modelíny, aby je mohl vozit ve svém umělohmotném nákladáku.

„Jako bys jela v protisměru proti nám ostatním.“

Když si pak v Robinině obličejí všimla čehosi, co ji přimělo, aby svých slov začala litovat, spěšně dodala:

„Já to nemyslím špatně! Vypadáš fakt spokojeně. Tak nějak svobodně! Upřímně řečeno,“ pokračovala Katie, ale znělo to prázdně a neupřímně, „někdy ti opravdu závidím.“

Robin nikdy ani na vteřinu nelitovala, že skončilo manželství, v němž byla v jeho poslední fázi hluboce nešťastná. Ještě dnes si dokázala vybavit náladu, kterou bohudík od té doby nikdy nepoznala a v níž jako by ze všeho, co ji obklopovalo, zmizely barvy – a to občas pobývala na krásných místech: věděla, že dům námořního kapitána v Deptfordu, kde se s Matthewem definitivně rozešli, patřil mezi ta vůbec nejpůvabnější, ale přesto jí bylo divné, jak málo podrobností si odtamtud zapamatovala. Zřetelně si vzpomínala pouze na to, jakou uvnitř těch zdí zažívala otupělou náladu, ten neustálý pocit viny a hrůzy a počínající zděšení, když si uvědomila, že se připoutala k člověku, kterého nemá ráda a s nímž nemá téměř nic společného.

Nicméně Katiin bezstarostný popis Robinina současného života jako „spokojeného“ a „svobodného“ nebyl úplně přesný. Už několik let Robin sledovala, jak Strike upřednostňuje svůj pracovní život před vším ostatním – Joanina diagnóza byla vlastně prvním případem, o kterém věděla, kdy přeroděnil svou práci a věnoval se primárně něčemu jinému než vyšetřování –, a v poslední době začínala zjišťovat, že i ona se pomalu dostává do područí své práce, která ji uspokojovala do té míry, že pohlcovala téměř všechno ostatní. Když teď konečně prožívala to, po čem toužila od chvíle, kdy poprvé vstoupila prosklenými dveřmi do Strikovy kanceláře, začínala chápat, jak snadno přichází osamělost, která se pojí s jedinou silnou vášní.

Mít postel sama pro sebe znamenalo zpočátku obrovskou rozkoš: nikdo se k ní neotáčel uraženě zády, nikdo si nestěžoval, že nedostatečně přispívá na domácnost, a nemlel o svých vyhlídkách na povýšení; nikdo po ní nevyžadoval sex, z něhož se stala spíš povinnost než rozkoš. Nicméně zatímco Matthewa ani v nejmenším nepostrádala, uměla si představit dobu (kdyby k sobě měla být upřímná, možná ji už prožívala), kdy se nedostatek tělesného kontaktu, lásky, a dokonce i sexu – což byla pro Robin mnohem složitější vyhlídka než pro většinu žen – nestane výhrou, ale vážným problémem jejího života.

A co potom? Bude stejná jako Strike, s řadou milenců neúprosně odsouvaných na vedlejší kolej kvůli zaměstnání? Sotva o tom začala přemýšlet, zjistila, že uvažuje – jako poslední dobou denně –, jestli její firemní partner zatelefonoval Charlotte Campbellové. Došla jí se sebou trpělivost, odhodila příkrývku, a aniž se podívala na balíčky, které jí ležely na komodě, odešla se osprchovat.

Její nový domov ve Finborough Road zabíral dvě nejvyšší podlaží řadového domku. Pokoje a koupelna byly ve třetím podlaží a ve čtvrtém společné místnosti. Vedle obývacího pokoje se nacházela malá terasa, kde za slunných dnů rád lehával majitelův staříčkový drsnosrstý jezevčík Wolfgang.

Robin netrpěla sebemenšími iluzemi o dostupnosti nemovitostí v Londýně pro svobodnou ženu s průměrným platem, obzvláště pro takovou, která musí platit účty za právníky, a považovala za neuvěřitelné štěstí, že bydlí v čistém, dobře udržovaném a vkusně zařízeném bytě se dvěma pokoji jen pro sebe, a navíc s člověkem, jehož měla ráda. Jejím domácím a zároveň spolubydlícím byl dvaadvacetiletý herec Max Priestwood, který si nemohl dovolit držet dům bez nájemníka. Max byl gay a muž, jehož by její matka označila za chlapsky pohledného: vysoký, se širokými rameny, s hlavou porostlou hustými, slámovými vlasy a s věčně unaveným pohledem šedých očí. Také to byl dávný kamarád Ilsy, která studovala na univerzitě s jeho mladším bratrem.

Navzdory Ilsinu ujišťování, že „Max je totálně k pomilování“, strávila Robin několik prvních měsíců v novém podnájmu přemýšlením, jestli neudělala obrovskou chybu, když se k němu nastěhovala, protože jí připadal neustále ponořený do stísňené beznaděje. Robin se ze všech sil snažila být dobrou spolubydlící: byla od přírody pořádkumilovná, nikdy nepouštěla hlasitě hudbu a nevařila nic, co by bylo v bytě příliš cítit; zahrnovala pozorností Wolfganga a nezapomínala ho nakrmit, když byl Max pryč; byla úzkostlivě puntičkářská, když se musel vyměnit saponát na nádobí nebo toaletní papír; a dávala si záležet, aby se chovala zdvořile a vesele, kdykoli se setkali, ale Max se přesto jen zřídkakdy usmál, a když přišla poprvé, zdálo se jí, že vyvíjí nezměrné úsilí, aby s ní promluvil. Ve své paranoií si

Robin zpočátku říkala, jestli ji Max náhodou nepřijal jako podnájemnici jen na Ilsino naléhání.

Během několika měsíců v podnájmu si k sobě sice našli cestu, ale Max nikdy příliš hovorný nebyl. Někdy Robin byla za jeho sklon k jednoslabičným odpovědím vděčná, protože když se vrátila z dvanáctihodinového sledování, celá rozlámaná a unavená a s hlavou plnou pracovních starostí, byl společenský hovor tím posledním, po čem toužila. Jindy, kdy by třeba ráda zašla nahoru do společného otevřeného prostoru, zůstávala raději ve svém pokoji, než aby měla pocit, že Maxovi narušuje jeho soukromí.

Měla podezření, že hlavním důvodem Maxovy věčně skleslé nálady je jeho přetrvávající nezaměstnanost. Od doby, kdy před čtyřmi měsíci skončila divadelní hra ve West Endu, v níž měl malou roli, se mu nepodařilo sehnat další práci. Rychle se naučila neptat se ho, jestli se nechystá na nějaký konkurz. Někdy i obyčejná otázka „Jak ses dneska měl?“ zněla nemístně kriticky. Věděla, že dříve s ním v bytě bydlel dlouholetý přítel, který se shodou okolností rovněž jmenoval Matthew. O Maxově rozchodu Robin nevěděla nic kromě toho, že Matthew dobrovolně přepsal svoji polovinu bytu na Maxe, což Robin připadalo pozoruhodně velkorysé ve srovnání s chováním jejího bývalého manžela.

Když se vysprchovala, oblékla si Robin župan a vrátila se do svého pokoje, aby rozbalila balíčky, které přišly poštou během několika posledních dní a které si nechala na dnešní dopoledne. Pojala podezření, že aromaterapeutické oleje do koupele, jež dostala od svého bratra Martina, ve skutečnosti koupila její matka, že její švagrová veterinářka (která byla v současné době těhotná a čekala Robininu první neteř nebo synovce) zvolila vlastnoručně upletený svetr až příliš v Jennyině vlastním stylu a že její bratr Jonathan má novou dívku, která zřejmě vybrala visací náušnice. V trochu větší depresi, než jakou měla před rozbalením dárků, se Robin oblékla celá do černého, což by jí mělo pomoci zvládnout celý den, kdy ji čekalo úřadování v kanceláři, informativní schůzka s moderátorem předpovědi počasí, jemuž ztrpčuje život Korespondák, a pak až narozeninový drink, který měla na večer domluvený s Ilsou a Vanessou, svou kamarádkou od policie.

Ilsa navrhla, že pozvou Strika, ale Robin řekla, že by dala přednost dámské jízdě, protože se snažila vyhybat dalším příležitostem, při nichž by si Ilsa mohla hrát na dohazovačku.

Když Robin odcházela z pokoje, padl jí pohled na výtisk *Démona z Paradise Parku*, který si stejně jako Strike koupila přes internet. Její exemplář byl trochu opotřebovanější než jeho a trvalo déle, než k ní dorazil. Moc toho zatím nepřečetla, částečně kvůli tomu, že bývala večer obvykle příliš unavená a nezmohla se na nic jiného než padnout do postele, ale zčásti také proto, že to, co zatím přečetla, jí přivodilo lehkou recidivu psychických symptomů, které si s sebou nesla po celou dobu od chvíle, kdy jednou za tmavé noci skončila s rozříznutým předloktím. Dnes si však knížku strčila do tašky, aby mohla v metru číst dál.

Cestou na stanici jí přišla esemeska od matky, v níž jí Linda popřála všechno nejlepší a pobídla ji, ať se podívá na svůj e-mail. Robin to udělala a zjistila, že jí rodiče poslali voucher na sto padesát liber do obchodního domu Selfridges. To byl velice vítaný dárek, protože po zaplacení účtů za právníka, nájmu a dalších nezbytných životních nákladů nezbývalo Robin z jejího příjmu doslova nic, co by mohla utratit za cokoli, co by se dalo považovat za nestřídmy požitek.

Když se tedy usadila do rohu vagonu, měla o něco lepší náladu, vytáhla z tašky *Démona z Paradise Parku* a otevřela knížku na stránce, kam dočetla minule.

Shoda okolností v první větě způsobila, že se Robin v duchu zvláště zachvěla.

Kapitola pátá

I když si to sám příliš neuvědomoval, byl Dennis Creed propuštěn z vězení v den svých skutečných devětatvacátých narozenin, 19. listopadu 1966. Jeho babička Ena během jeho pobytu v Brixtonu zemřela a nea přicházelo v úvahu, že by se vrátil ke svému nevlastnímu dědečkovi a žil s ním. Neměl žádné blízké přátele, jimž by se mohl ozvat, a nebylo překvapením, že nikdo, kdo mu snad mohl být nakloněný před jeho dru-